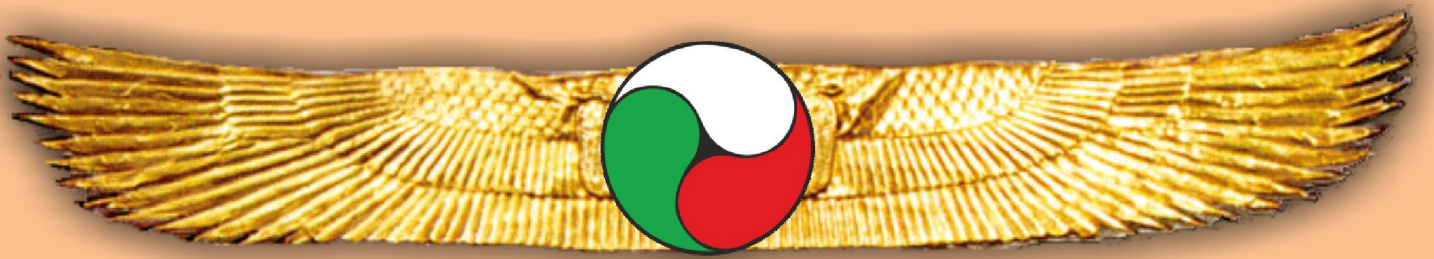
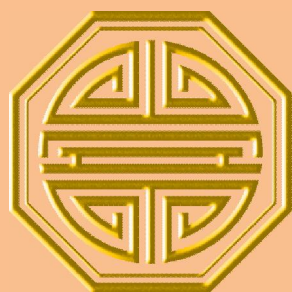

Бòрис Балкх

ЧОВЕКЪТ

Бòрис Балкх

Ч О В Е К Ъ Т

© Бòрис Балкх, автор
Дизайн и предпечат: Бòрис Балкх
Печат: Дайрект Сървисиз ООД
Издателство: Дайрект Сървисиз ООД
София 1839, бул. Ботевградско шосе 272
publishing@directservices.bg
ISBN 978-619-7671-80-3
София, 2023

БАЛКХАРСКИЯТ МИРОГЛЕД

*Свободен е този, който не е оковал
собствения си мироглед с чужди идеи!*

Откакто съществува, човекът размишлява главно за три неща: Вселената, Човека и Обществото. Представата му за тях, трите, съставлява неговия мироглед, а общият мироглед е най-важният цивилизационен и обединителен компонент за всяко общество.

В древността мъдреците са познавали и Човека, и Обществото, но най-висшето им достижение е била Истината за устройството на Вселената – БАЛКХАРА. Тя, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

В нея е вложено познанието на древните мъдрци за същността, изграждането, съществуването, преобразуването и разграждането на всичко във Вселената. Но до тайните и може да се достигне единствено чрез свещения език на древните балкхари, БХАДЖА. Той е строго звуков, фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия за мирозданието.

Затова, за хората, цялостното познание тогава е било Балкхарски мироглед; Балкхарският мироглед е властвал над обширен ареал в Южна Средна Азия, който също е наричан Балкхара; в ареала Балкхара е съществувала и държава, с название Балкхара; държавата Балкхара си е имала столица – град, с име Балкх; мирогледът Балкхара е имал многобройни последователи от различни племена и народности, които са се наричали с варианти на общото мирогледово име Балкхари. Затова по различно време и на различни места по Евразия, са възниквали държави с варианти на името Балкхара.

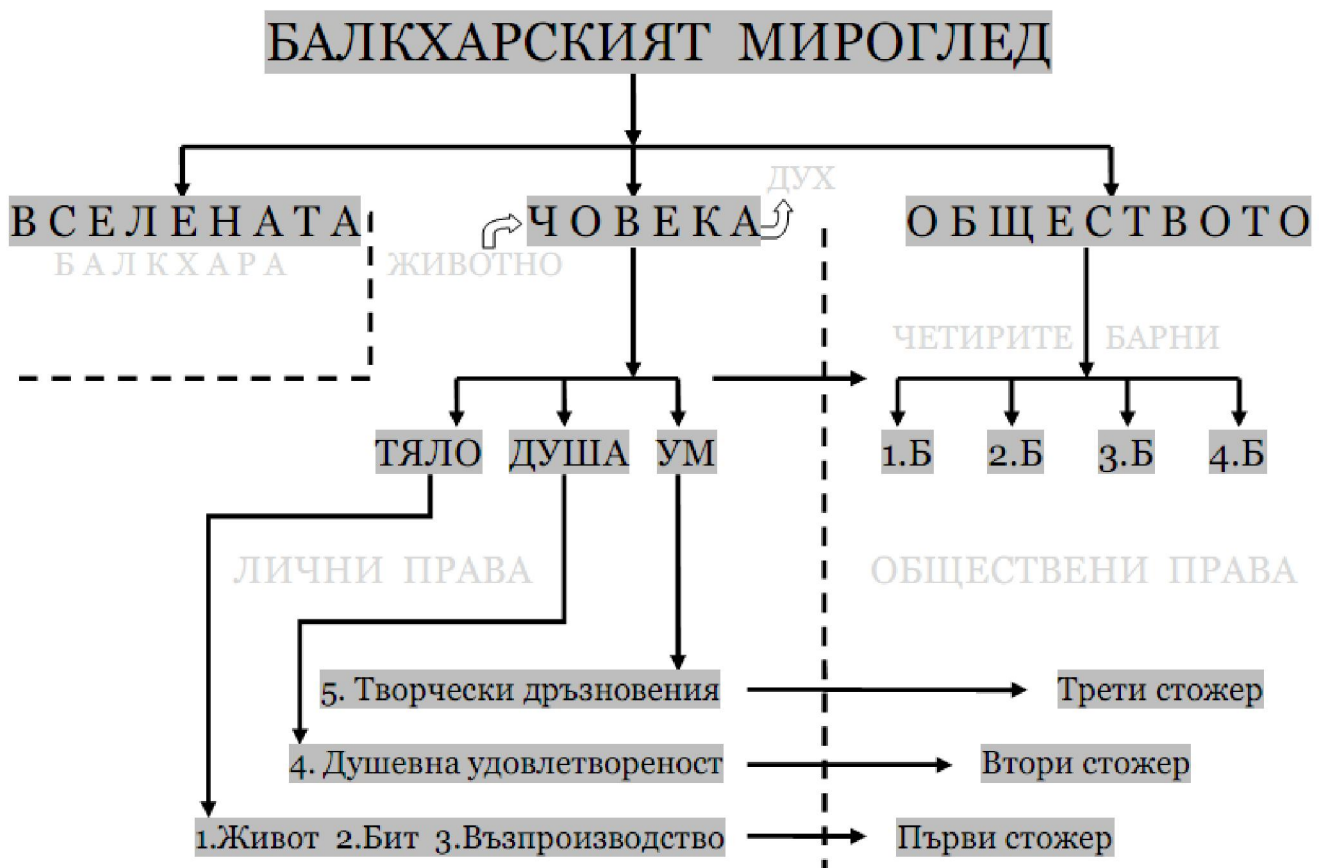
Балкхарите са пазителите и разпространителите на мирогледа Балкхара. Навярно затова, средновековният автор Абу Хамид Ал Андалуси е записал: *"Българин, означава мъдър, знаещ човек"*. Балкхари, става наше народово име едва в седми век: в Кубратова; в Дунавска; във Волжска България; и в Източната Римска империя. А от там и в съседните народи, и държави.

Балкхара, е най-мощният мисловен тласък в човешката история, но с времето избледнява, а Бхаджа се забравя, препокрити от множеството породени религии, митологии, езици и символи. Днес тях ги няма в обхвата на съвременното човешко познание, но в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици, е останала голяма част от идеите в Балкхара и Бхаджа, като ехо от онези славни времена, когато Идеализмът беше над всичко.

Ще повторя, че тъй като: *"В древността мъдреците са познавали и Човека, и Обществото, но най-висшето им достижение е била Истината за устройството на Вселената – БАЛКХАРА, тя, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения."* Поради това, ако не познаваме Вселената, не ще опознаем Човека.

Повече за Балкхара, тук: <https://borisbalkh.wixsite.com/balkhara/вселената>
а за Бхаджа, тук: <https://borisbalkh.wixsite.com/balkhara/книгата-бхаджа>

За тези, които наистина ще се заинтересуват от езика Бхаджа, и ще прочетат книгата, съм длъжен да направя уточнение, че значенията на звуците В, Л и Ф, вече са преосмислени и променени, но в книгата са в стария си вариант. Новият им прочит е записан само в статията тук: <https://borisbalkh.wixsite.com/balkhara/за-пространството-и-времето>

ДИХАНИЕТО

Връзката между човека и природата; Човека, като част от еволюцията на земната материя и самата еволюция, която се извършва в отвесна и водоравна посока, древните мъдреци са обяснили и записали така: „*Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог*”.

Първата дума в това послание, е "*Диханието*". А то, е на бог Брахма: "*Когато бог Брахма вдишва, светът се унищожавя, а когато издишва се създава всичко, което ни заобикаля – светът в който живеем*".

След това пояснение, по подобие, можем да оприличим Диханието на бог Брахма като двутактов двигател с вътрешно горене. Половината му ход е надолу – свиване, всмукване на гориво, а втората нагоре – разширяване и изпускане на изгорелите газове.

За обяснение на работата на двутактовия двигател, всеки ход е разглеждан поотделно, като самостоятелно действие. Така са постъпили и с обяснението на Диханието.

Първата му част – свиването, в същност втория период от Кръговрата, е представена като самостоятелно и независимо действие, наричано с различни названия: Матриархат; в хиндуизма, царуването на богинята Кхали – отрицателното време; в юдаизма, Лилит – първата жена на Адам; ИВА, в езика Бхаджа; в Египет, "географското" понятие запад (от глагола запада) и др.

Втората част от Диханието – разширяването, в същност четвъртия период от Кръговрата, в който е днес Земното поле, е наричана: Патриархат; в хиндуизма, царуването на бог Кхале – положителното време, съпруг на богинята Кхали; в юдаизма, Ева – втората жена на Адам; в Египет, "географското" понятие изток (от глагола изтича) и др.

Така, чрез различни езотерични или религиозни символни системи са назовавани и обяснявани вторият и четвъртият период от кръговрата на земното поле, от собственото дихание на земното ядро. От диханието на една физическа система – планетата Земя.

Двете посоки на диханието съществуват и действат едновременно и през двата, втория и четвъртия период. И през двата периода съотношението им едно спрямо друго се изразява със "*Закона за единство и борба на противоположностите*", като то се променя само в тесни граници, като през всеки период превесът на едно от тях е безпрекословно и преобладаващо.

Според познанието Балкхара, Земното поле А, е:

- Мястото, където Вселенският Закон осъществява материалните образувания вложените в него, като идейни въображаеми образувания на мъдростта – Б, на Вселенския Разум.
- БХАНА, БАНА – Земното поле, е място за Кръговрат на Вселенската Мъдрост. То, е пътят и – Пространството П, където се осъществява пътуването и – Времето В.
- Брачно ложе и бойно поле за взаимодействие – Единство и Борба между двете тежнения на двете вселенски противоположности Е и И. ИЛ, е свиването, гравитацията – тежнението на И, а ЕЛ, е разширяването, левитацията – тежнението на Е.

Мястото на горната – голямата вселенска противоположност Е – мъжът, бащата, е безкраят ЕН – Вселената, Астрала, Междузвездният вакуум, а мястото на долната – малката вселенска противоположност И – жената, майката, е бездната ИН – физическото ядро, в нашия случай земното.

В българските приказки, диханието ИЛ на Земята, е мъртвата вода – Мора уда, юда – вода, която свивайки, събира, сглобява отново частите на мъртвото тяло, а диханието ЕЛ на Астрала, е живата вода Кхама, Сама дева, самодива, която го оживява и го прави част от големия свят. Същото е и в Египет, в мита за Озирис, Сет и Изиди.

Според Закона за *"Единство и Борба на противоположностите"*:

А. Борбата – разграждането, фронтната линия по време на кръговрата:

1. През втория период, е горната сферична граница ОР, на полето на физическата система, в случая, на Земята.
2. През четвъртия период, е долната сферична граница УР, на полето на физическата система, в случая, на Земята.

Б. Единството – съграждането, е в полето, и полето АН, на физическата система, в случая, на Земята.

1. През втория период, то се осъществява от долу нагоре – от УР, към ОР, като изгражда последователно, един от друг, и един в друг, четирите велики елемента: Етер, Въздух, Вода и Земя.
2. През четвъртия период, то се осъществява от горе надолу – от ОР, към УР, като изгражда последователно, един от друг, и един в друг, четирите велики елемента: Етер, Въздух, Вода и Земя.

Разграждането на полето на физическата система се осъществява в същата последователност: първо Етера, после Въздуха, Водата и последно Земята.

Законът за *"Единство и борба на противоположностите"*, по време на целия кръговрат и самият кръговрат, са изразявани, онагледявани със змия извита в окръжност и наричана Орубур, Орубурос. Орубурът се върти наляво, като започва от горе, слиза до долу и завършва пак горе, където си е ухапал опашката. Понякога го рисува и с криле.

В края на четвъртия период от кръговрата, Орубурът си откъсва опашката – последният от четирите велики елемента – Земята, Земната твърд, под форма на скални късове, като тези от астероидния пояс между Марс и Юпитер – остатъци от вече мъртва планета.

Но земното поле днес е под въздействието на две различни по сила, с различна напрегнатост, дихания ЕЛ, на Астрала: земното и слънчевото. И двете дихания са с еднаква посока – разширяване, поради което са в "челен сблъсък" в земното поле, за превес едно над друго. Влиянието, последствието от слънчевото дихание ЕЛ върху земното поле, е "слънчевият вятър" УРА.

В същност, слънчевото дихание ЕЛ, което навлиза в земното поле през горната сферична граница ОР, е истинската причина за появата и съществуването на живота на Земята. Затова много племена и народи са почитали, а и днес почитат Слънцето, като върховно божество.

"Слънчевият вятър" – слънчевото дихание разширяване ЕЛ, днес в действителност е съюзник на земното тежнение свиване ИЛ, като взаимно се противопоставят срещу земното астрално тежнение разширяване ЕЛ. Така се променя "нормалното" съотношение – напрегнатостта К, между земните ИЛ и ЕЛ, а с това и активността на *"борбата и единството"* между тях на "фронтната линия" – долната сферична граница УР и в земното поле АН.

За степента на промяната на съотношението между тях, за промяната на напрегнатостта К на земното поле, научаваме от промените на така нареченото от учените "атмосферно налягане", които имат своите последствия за всичко намиращо се върху земната повърхност.

То се налага и променя от появата или отсъствието, както и на движението на циклоните и антициклоните над земната повърхност, над всички континенти и океани. За "атмосферното налягане" и за циклоните и антициклоните научаваме ежедневно от метеоролозите.

Двете дихания, тежнения разширяване на Астрала ЕЛ, за Слънцето и за Земята имат свои названия, произлизащи от названията в езика Бхаджа за

местата – двете крайни сферични граници на земното поле – долната УР и горната ОР, през които те навлизат в земното пространство. Тези две названия на границите, са причината за названието на тържественото слово – "УРБИ и ОРБИ" – "Към града и към Света", което папата произнася всяка година на Рождество Христово и Великден.

Урби, означава че, чрез тежнението разширяване, на диханието на земното ядро, Мъдростта БХИ, БИ, преминава през отворената долна сферична граница УР, на земното поле.

От УР, произлизат думите урбанизация – градоустройство и нейните производни.

Орби, означава че, чрез тежнението разширяване, на диханието на слънчевото ядро – слънчевия вятър, Мъдростта БХИ, БИ преминава през отворената горна сферична граница ОР, на земното поле.

От ОР произлизат думите орбита – горната сферична граница на нашия свят и нейните производни: ордос – ред, орисия, орисници и други.

Заради висшия дар – въображението си, с което може и достига до най-висшето и нематериалното – до "тайните" на Вселенската Мъдрост БХИ, БИ, на Вселенския Разум, ЧОВЕКЪТ е отъждествяван с, и наречен от мъдреците, от балкхарите, с думата от езика Бхаджа за Вселенската Мъдрост – БХИ, БИ. Останалото в човека, АРЪТ – АЗЪТ – човешката душа и тялото, са си само част от материята.

Поради това и днес още БХИ, БИ, е и дума в съвременните български и английски езици. В българския език тя е форма на глагола съм – съществувам: бивам, бил, бих, да не би, може би и др. За английския език примерът е известното изречение от Хамлет на Шекспир: "Ту би ор нот ту би" – да бъда или да не бъда (да съм или да не съм, в бъдеще време).

ДУХЪТ

*Дъхът, е живот.
Духът, е пътуване.*

В наши дни, понятието духовност се използва с много ясни и неясни значения. На първо място то се разбира като религиозност, религиозна вяра. На второ, като висока култура, възвишено изкуство, литература и образование. Много по-малко хора го свързват с цялостното, еволюционно развитие и равнище. Самата дума духовност е производна от основната – Дух, още по-неясно понятие, обяснения за което се срещат предимно в старите религиозни книги.

По-горе вече беше споменато за диханието на бог Брахма в Брахманизма. *"Когато бог Брахма вдишва, светът се унищожавя, а когато издишва се създава всичко, което ни заобикаля – светът в който живеем"*, където чрез подобие, чрез аналогия, са изразени двете тежнения: свиването ИЛ и разширяването ЕЛ.

Освен Диханието в Брахманизма, същият символ е и Духът Божи в Юдаизма: *"И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа."*

И в други стари книги пише същото, но Духът си остава все така неясно и непознаваемо понятие, което обикновено се определя като свръхестествено. А свръхестествено, според мен, означава естествено, но непознато, неизвестно.

Но днес учените вече са установили, че от земното ядро, постоянно и всеотранно се излъчва поток от елементарни частици, които преминават безпрепятствено през всичко на Земята и се отправят в междузвездното пространство. Този поток, е Диханието – издишването на бог Брахма и Духът Божи.

За нас и за всичко в околоземното пространство, Духът – душата на земята, е животелният Дъх, който преминавайки през земното поле оживотворява, захранва и поддържа всичко по пътя си. Точно този Дух, заедно с другият Дух, от другото Дихание – на Слънцето, като двупосочно дихание ни оживотворяват и ни поддържат живи за определеното ни време. Не само нас, но и всичко намиращо се на Земята.

През целия ни живот, Духът ни влияе непрестанно. Ние знаем за климатичните и метеорологични промени през сезоните. Познаваме и денонощните промени на времето. Те променят количеството и качеството на енергията, която приемаме. Така влияят и на нас, особено на почувствителните хора.

Такива промени са причината, понякога, в някои дни да не се чувстваме добре, а през други, направо ни се ще да полетим. Някои хора така са устроени, че приемат по-мощен поток енергия и са по-жизнени, а други приемат по-малко от нея и са по-мудни. Различно се чувстваме и на различна надморска височина.

В различните възрасти също настъпват промени на възможността ни да приемаме жизнената енергия, което е генетично заложено в нас. Затова остаряваме и ставаме немощни. А когато се изчерпят генетично ограничените ни "фабрично заложени работни часове, дни или години", връзката ни с диханието на живота прекъсва и... сбогом.

КХАРМА

*Каквото посееш,
това ще жънеш.*

Думата КХАРМА, е от езика Бхаджа. За да разберем значението и, трябва да узнаем значението на всеки звук и сричка от нея поотделно, а чрез тях и на цялата дума.

Звукът К, означава напрегнатост на физическото поле – единственият двигател в мирозданието – диктаторът. Във Вселената всичко се случва под диктата на К.

Звукът Х, означава възможностите за осъществяване на някаква – точно определена материя, в дадена напрегнатост на полето.

Звукът А, е физическото поле – единственото осезаемо във Вселената; началото и краят на материалния свят. От него, и в него се случва всичко.

Звукът Р, е символ за осъществяването на възможностите, постановени от дадена напрегнатост К на полето и предопределени Х за нея. Р, РА, изгражда, поддържа, променя и разгражда всичко във Вселената. Р, РА, е електромагнитната честота.

За да бъдат разбрани правилно звуците от Кхара, ще ги обясня по съвременен начин, както е ставало много пъти назад във времето – осъвременяване на символите.

Понякога различието между старата и новата символика е било толкова голямо, че новата символика се е възприемала като ново езотерично учение или религия. Сега, за поредното осъвременяване, ще ползвам като символика съвременната строителна дейност.

Звукът К, означава инвеститор – *"Който плаща, той поръчва музиката"*.

Звукът Х, означава архитект – чрез знанията си той преоформя желанията на инвеститора в необходимите строителни чертежи.

Звукът Р, означава строител – този, който чрез чертежите на архитекта, осъществява в действителност желанията на инвеститора – построява сградата.

К, означава искам; Х, знам; а Р, мога.

КХАР, е звукосъчетанието за творческата мощ КХ и окончанието АР – окончанието от Бхаджа за деятел, дател. КХАРМА означава, че КХАР е осъществил химическо поле МА.

За да продължа с обяснението за Кхарма, задължително трябва да обясня и значението на друго понятие – КХАМА, предтеча на Кхарма, нейната първа времева част – търсенето и намирането, чрез Любовта и Омразата.

КХАМА

*Любовта и Омразата,
са Единството и Борбата.*

Кхама, означава, че творческата мощ КХ, въздейства на вече съществуващо химическо поле МА. АМА, означава самостоятелно обособено химическо поле, душа. В случая, химическото поле – химическата душа на Земята.

Тъй като биополето е подразделение на химическото поле, то човешкото биополе е нашето химическо поле, нашата душа. Земното химическо поле е "пълно" с души и задачата на Кхама е да регулира техните взаимни въздействия, техните взаимоотношения между двете крайни степени на Любовта и Омразата, на Единството и Борбата. Мисля, че нещата стават по-ясни, ако заменим изразите "Любов и Омраза" и "Единство и Борба", с два съюза от граматиката – "И, и ИЛИ".

Съюзи са в граматиката, но извън нея вторият не звучи никак съюзнически, защото означава задължителен избор между двете крайности – или Любов или Омраза, или Единство или Борба. А дали това е добре или зле, научаваме от мнението на великия учител Буда: *"Верен, е средният път!"*. Това пък ще рече уравнивяване и равновесие – И (съюзът) между Любовта и Омразата; между Единството и Борбата. Особено ако става въпрос за вселенските работи. Но мъдростта на Буда е валидна както и за взаимоотношенията между двата пола, така и за всички хора в обществото.

За Човека, тези постоянни регулации и промени, изразяващи се в желани или нежелани, благоприятни или неблагоприятни въздействия спрямо душата му, предизвикват у нас приятни или неприятни възприятия, изразени чрез чувствата на Любов и/или Омраза и готовност за Единение с, или Борба, срещу причината или причинителя.

В Индия, понятието Кхама, е останало като: *"Богът на любовта, който няма тяло;... Желанието за плътска любов;... Веда учи, че кама е причината за живота, тъй като не друго, а желанието е накарало първият организъм да се раздвижи. Преди да има всякакъв живот, се е появило желанието, което предизвикало началото на Творението."*

Тъй като "Атмосферното налягане" се променя непрестанно, то ни въздейства чрез своите промени ежеминутно, ежечасно и ежедневно, а за нас тези промени са станали ежедневие и са както се казва наши "вътрешно земно полеви работи." И на земното поле се въздейства външно от всички движения и промени в положенията на планетите и кометите в Слънчевата система, и те също са станали наше вътрешно слънчево системно ежегодие.

Но, когато Нибиру приближи Слънцето и взаимодействието между тях се усили, и ежегодното, с което сме свикнали тук на Земята, се променя. От това се променяме и ние, и нашите взаимовъздействия и взаимоотношения. Променят се, усилват се желанията на телата и страстите на душите ни. И, ако умът ни се подчини и ги допусне, стават необясними небивалици, ненормалности в междуполовите отношения в част от хората. Всичко това е дело на Кхама. А то не е нито добро, нито лошо – той просто си върши работата.

Какво е Нибиру? Планетата, за която се носят легенди, или нещо друго?

Моето мнение е, че правилният вариант на тази дума в езика Бхаджа, е била АБРА, АБРУ, която чрез езиково преобразуване в някой говорим език, а дори и през различни наречия, е преминала в Нибиру, с презумцията да се запази първичното и значение от Бхаджа. А то е противоположно на значението и на самата първична дума БРА – част от названието на бог БРАКХМА. Отделена като самостоятелна дума, БРА се превежда разширяване. Така е, защото бог Бракхма е строителят и с това значение е останал в индийската митология.

Звукът А, в езика Бхаджа, поставен в началото на дума означава НЕ, и променя значението и в противоположно. Така БРА става АБРА, което означава не се разширява, не изгражда. От думата АБРА, е думата АБРАХАМ, обратна на БРАКХМА. А от Абрахам са абрахамическите религии и абрахамите в историята и религията. От варианта АБРУ, са известните от историята и религиите хора, наричани и записвани по семитски – без гласни звуци, като abrm, което пък се чете хебру.

Но какво все пак е Нибиру? То, е физическа система – небесно тяло, което е в третия период от своя кръговрат, когато е само невидимо ядро. "Невидимо" е то само за нас, хората, а за другите физически системи си е "видимо". Но това "видимо" за другите физически системи – небесни тела, е изключително слабо, защото Нибиру, е или в края на втория период от кръговрата си, или в началото на четвъртия. Тогава физическото му поле е съвсем слабо, но напълно достатъчно Слънцето да го "плени" и задържи в своето поле. Поради слабото взаимодействие на полетата на Слънцето и на Нибиру, движението на Нибиру е бавно и става по много овална и дълга като разстояние и продължителна по време орбита – хиляди земни години.

Но "невидимостта" на Нибиру за човека, е в силно противоречие с неговата свободна воля и желанието за познание. Упоритостта на Човека "не му дава мира" – как така ще има "невидими" неща за него? И в резултат на своята упоритост и постоянство в търсенето на каквото и да е, в последните години астрономите успяха да видят в нощното небе и полета на "невидими" физически ядра, които нарекоха "гравитационни лещи".

В Слънчевата система, както и в цялата Вселена, всичко е уравновесено в крехко устойчиво неравновесие и когато се появи някакво ново външно въздействие, то се отразява на цялата система и на всички физически системи в нея, на всички небесни тела, поотделно. Включително на Слънцето, а от там чрез "Слънчевия вятър" и на Земята. А както знаем: *"Когато голямото колело се завърти, на малките им се завива свят"*. Затова, ние днес чувстваме промяната и страдаме от нея.

Нибиру, е бъдещата нова Звезда на Слънчевата система, която ще поеме щафетата от Слънцето. Би било най-добре, това да стане когато Слънцето остарее (стане като Юпитер) и се "помрачи" както се пее в една прекрасна наша народна песен. Иначе, бъдещите разумни същества, от някоя от планетите в бъдещата Нибинова планетна система или на техен спътник, отново ще запеят друга българска народна песен: *"У Станкини мамо, две слънца греят!"*.

Някои от читателите може би вече са забелязали, че до тук текста ги запознава предимно с общи – вселенски работи, а Човекът някак си все е избутван "в покрайнините" на повествованието. Прави са. Така е.

Въпреки, че древните са ни оставили посланието, *"Човече, опознай себе си и ще познаеш Вселената и Боговете!"*, реших да следвам друг девиз: *Ако искаш да опознаеш Вселената, забрави за човека!*

Всеки който се е интересувал от тайните на Вселената и упорито е полагал усилия да ги научи от стари и нови текстове – от многобройните символики и науката, изкачвайки се бавно, крачка по крачка към вселенските висши въображаеми абстрактни понятия-догми, неминуемо стига до непробиваема мисловна стена, в която има само една здрава обкована дъбова порта. Порта без брава и без ключалка.

Стената, е непреодолимата граница по пътя към висшето познание за Вселената, от долу нагоре по редовете на пирамидата на познанието. Тази стена е границата между Материализма долу и Идеализма горе, зад стената и портата. А безсмислената порта – без брава и ключалка, означава, не само, че през нея не може да се премине от долу нагоре, от Материализма, към Идеализма – върха на пирамидата на мирозданието и познанието, но тя означава още, че има път и през стената може да се премине, но само отгоре надолу. За онзи, който слиза надолу, от Идеализма към Материализма, няма нито стена, нито порта, защото той знае, че: *"Каквото е горе, такова е и долу"*.

Стената и портата не са граница само между "теорията" – Идеализма и "практиката" – Материализма в мирозданието, а са граница и в умовете на хората. Те са в основата на борбата между религията и науката – всяка за своята истина.

Съвременният креационизъм на религията се отнася за света на идеите, за Идеализма, превърнат в догма на религията с название Бог. Проблемът на религията е, че не разграничава света на идеите от материалния свят. Поради това, за религията, според креационизма, Вселената е застинала моментна снимка и в нея – във Вселената, нищо не се променя, нито в идеалния, нито в материалния свят. Религията е права, че нищо не се променя, но само за света на идеите, за знанието на Идеализма.

Еволюционизмът на науката – дарвинизмът, се отнася за света на материята, за Материализма, превърнат в догма на науката с название Материя. Проблемът на науката е същият, като при религията, че не разграничава света на идеите от материалния свят. Поради това, за науката, според еволюционизма, всичко във Вселената е в непрекъснато движение – безкрайно видео и в него – във Вселената всичко се променя, и в идеалния, и в материалния свят. Науката е права, че *"всичко тече – всичко се променя"*, но сама за материалния свят, за познанието на Материализма. Там, движението е абсолютно, а покоят относителен и недостижим.

Поради това, днес религията и науката са като близнаци – религията вече не помни, а науката още не знае.

Религията има своята Света троица – Отца и Сина и Светаго Духа. Когато попиташ *„Какво е Бог?“* ти се отговаря, че Бог е всичко видимо и невидимо, защото освен него не съществува нищо друго. Че той е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувал е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Бог.

Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от религията действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод: *"Вярвай, така е!"*.

Науката и тя има своята Света троица – Материя, Пространство и Време. Когато попиташ *„Какво е Материя?“* ти се отговаря, че тя е всичко видимо и невидимо защото освен нея не съществува нищо друго. Че тя е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувала е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Материя.

Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от физиката действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод: *"Вярвай, така е!"*.

Но аз не искам да вярвам, искам да знам!

Та... за да опознаем Човека, първо трябва да опознаем Вселената. Непременно! А защо трябва да опознаем Човека? И трябва ли да го опознаваме? Да! Трябва! Също непременно, защото в своето мнозинство той днес е подчинил свободната си воля на безумието си и е достигал до равнище не на енволюция или дори на инволюция, а на волюция – подчинявайки природата и ближните си на своята воля, за господство над тях. С това свое "велико достижение", той се превърна в единственото излишно същество на тази планета. Ако той изчезне, тя ще си отдъхне!?... Имаме (ли) Задача!

Сега вече, можем да продължим с Кхама и Кхарма.

Кхама, за Човека е душевност, осезаемост, сетивност, чувственост, чувствителност, за всички степени на взаимоотношенията между Любовта и Омразата, както между хората, така и между хората и природата. А за нещата в "останалия свят", за вселенските работи, е задължително следване и промяна – следствие от промените на всички степени на взаимоотношения между свиването и разширяването и тяхното Единство и/или Борба. А те се причиняват от промените на напрегнатостта К, на физическото поле А.

Като дума, в езика Бхаджа, Кхама има пет варианта, с употребени в КХА пет различни гласни звука: Кхима, Кхума, Кхама, Кхома и Кхема. И петте все още се употребяват в съвременното, с почти същото значение.

От Кхима, са думите: химия, алхимия и Хималая.

От Кхума, е думата хуманизъм – човеколюбие и производните и.

От Кхама, е името Хам – име на един от тримата библейски братя, синове на Ной в юдаизма. Някои може би са чували израза: "Къде се губиш, като хамавото семе?".

От Кхома, е думата кома – болестно състояние на човека. В състоянието "будна кома", човекът вижда, чува и разбира всичко – умът, паметта му работи, но не може да изпрати команди към тялото, а ако може, тялото не ги изпълнява. Човекът не може телесно да осъществи нищо друго, освен да си отваря, затваря и движи очите.

Предполагам, че от Кхома, е и съвременната дума кхома, хомосексуалност. При нея човекът има телесно желание и/или душевна страст към тялото и/или душата на друг човек, от същия пол.

От Кхема, е старото име на Балкана, Хем, Хемус. Би трябвало да означава най-висша душевност, чувственост, осезаемост. Кхе Ма – възвишена душа.

Могат, и трябва да се кажат още по няколко думи за смисъла на петте форми на думата Кхама.

Кхима, осъществява полево взаимодействие между химическите елементи, а науката химия, във формули описва чрез звуците и/или буквите правилата, а чрез цифрите, числата и математическите действия, нормите, за да се осъществи то – полево взаимодействие. Чрез науката Алхимия, се описва същото, но за преобразуване на химическите елементи и съединения, от едно в друго.

Кхама, с вариантите си Кхума и Кхома, са надградили над Кхима и осъществяват половото взаимодействие между биологичните системи. На тях се е паднала "честта", да осъществяват половото взаимодействие между всички видове биологични системи.

До тук с предимството на общите, вселенските работи. От тук нататък в текста, Човекът ще излезе напред и ще застане под прожекторите. Гол, голеничък и дори прозрачен, защото Истината, и отвън, и отвътре, красива или грозна, винаги е гола. И по-важна от човека. А... и от Човека.

ЧОВЕКЪТ

*"Човече, опознай себе си
и ще познаеш Вселената и Боговете!"*

Общите, вселенските работи, като основополагащи са първопричини за множество следствия. Поради това, някои от цитатите или абзаците от текста до тук, ще бъдат повтаряни или потретвани, за по-плавен и разбираем преход на повествованието към някое от техните следствия. Разказът за Човека, започва с такъв абзац, с включения в него цитат.

За връзката между човека и природата; за човека, като част от еволюцията на земната материя можем да научим от мнението на древните мъдrecи за самата еволюция, която се извършва в отвесна и водоравна посока: „Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог”.

В тази последователност са посочени седемте основни стъпала от развитието на материята в пространството около земното ядро, в отвесна посока. На всяко стъпало "ври и кипи" от борба за жизнено пространство и

оцеляване, което води до промените, които трябва да настъпят в рамките на всяко еволюционно стъпало, като подготовка за следващата велика крачка.

Моля, обърнете внимание на следната последователност: *животно – човек – дух*. Това е нашата преходна същност днес. В нас битуват и трите. Превесът на една от тях ни определя като личности, а сборът от личности съставляват облика на всяко общество.

За човека, като част от земната материя; като съвременна биологична система; "черешката на тортата" в животинския свят тук – на Земята, са предопределени, или разрешени само три крачки към три равнища, по отредените нему три стъпала "*животно, човек, дух*", а те са равнозначни на телесност, душевност и мисловност.

Днес, поради така неречените "климатични промени", предизвикани и следствие от промяната на напрегнатостта на земното поле, Човекът еволюира "автоматично" и осъществява своята последна еволюционна крачка – от душевност преминава към мисловност.

Но понеже все още сме в съвремието и утрето не е дошло, ние всички сме си все още просто човеци, с преобладаваща лична и обществена душевност, което означава, че сме във владение на Кхама, и както е казал поетът, *силно любим и мразим*. Което пък означава, че служим и задоволяваме своите чувства, страсти и пороци, че служим на инструмента за борба на Кхама, Или – Или.

За да преодолеем по-бързо и по-лесно това преходно, нестабилно състояние, трябва да си спомним повелята на древните: "*Човече, опознай себе си и ще познаеш Вселената и Боговете*". И не само да си я спомним, но и да я изпълним. Ами... да започваме!

През различните етапи на еволюцията, в животинския свят се отварят последователно различен брой прозорци – сетива. Човекът, днес е една невероятна лаборатория. За да обменя сведения с околното поле, той има седем прозореца към света и само чрез тях се съобщава с действителността.

В различно време и на различни места, те са наричани различно; седемте прозореца; седемте заключени врати; седемте печата; седемте пътеки и др. Човек, на когото е затворен дори и един от прозорците, не би могъл да се справи в живота, без помощта на другите.

По възходящ, еволюционен ред, заедно с нашите телесни органи с които ги възприемаме, те са: вкусът – устата; мирисът – носът; топлината – кожата; звукът – ушите; светлината – очите; полето – душата; знанието – умът. Това е за нас светът. Друго няма.

Еволюирайки милиони години, Човекът е достигнал съвременния си "съвършен" образ. Ако решим да го опознаем, колкото и сложен да ни се вижда на пръв поглед, обобщавайки цялата му сложност, ще установим, че се състои от три "части": *тяло, душа и ум.*

Имайки предвид тялото, душата и ума, личните човешки права и задължения, дадени ни от природата са пет:

1. На живот.
2. На бит.
3. На възпроизводство.
4. На душевна удовлетвореност.
5. На творческо дръзновение на ума.

Първите три – телесните лични права, са неотменими. Те са генетично заложени и възложени на всеки отделен човек и никой, нито друг човек, нито обществото, не бива да го лишава умишлено и безпричинно от тях.

Първото лично, неотменимо право и задължение на Човека, като творение на, и част от природата, е да пази собствения си живот и живота на своето семейство, с всички възможни средства и начини, включително и с оръжие, включително и да убива, ако се наложи!

Знам, че за убиването ще има хора, които ще възразят и то абсолютно убедени че са прави. Че ние не трябва да убиваме, че само обществото, съдът, може и трябва да решава вместо нас: *"кое – как"*.

Обществото днес е лишило човека от тава естествено природно право, което е генетично заложено в човека – в майката и бащата. Отнемайки ни това право, обществото ни отнема не само естественото лично човешко право, но и правото да бъдем животни, да сме живи, защото всяко живо същество има това неотменимо телесно право и се ползва от него.

Второто лично и неотменимо право и задължение на Човека, като творение на, и част от природата, е да поддържа и продължава собствения си живот и живота на своето семейство, с всички възможни средства и начини. Включително и да краде, да граби и да убива, ако се наложи, за да се нахрани и да осигури условия за своето съществуване и за съществуването на своето семейство!

Знам, че ще има хора, които ще възразят за кражбата, грабежа и убиването и то абсолютно убедени че са прави. Че ние не трябва да крадем, да грабим и да убиваме. Че само обществото, чрез законите, може и решава вместо нас, кой има право да се ползва от природните и обществени блага, за да съществува.

Но, обществото днес е лишило човека от тава естествено природно право, което е генетично заложено в човека – в майката и бащата. Присвоявайки и контролирайки цялата околна природна среда и обществените блага, обществото ни отнема не само естественото лично човешко право, но и правото да съществуваме, да бъдем животни, да сме живи, защото всяко живо същество има това неотменимо телесно право и се ползва от него.

Третото лично и неотменимо право и задължение на Човека, като творение на, и част от природата и неин съратник, е да се възпроизвежда. Заради това, природата е създала двата пола и генетично е заложила в тях стремеж за любовна връзка с човек от другия пол. А изпълнението на първото и второто лични права, след появата на резултата от прилагането на третото им лично право – детето, ги задължава да останат неразделни цял живот.

Нашата троичност – *тяло, душа и ум*, не е всичко, което ни определя като личности, а и останалата част от цялата наша сложност.

ДУШАТА

"Душа, душа да не поробва!"

Всяко материално тяло има свое поле и то е променлива величина. Ако вземем за пример Човека, усещането за промените на полето са чувствата. Те са вътре в тялото и вън от него. Външните чувства са обмен на сведения при взаимодействието на човешкото биополе с всички обкръжаващи го полета. То се поддава на тяхното влияние и се променя, без ние пряко да осъзнаваме това. Следвайки техните тежнения, стойността на нашето биополе се променя в благоприятна или неблагоприятна посока и поражда у нас съответното приятно или неприятно чувство.

При обмена на сведения за стойността на полето – чувствителността, осезаемостта, нашето биополе се влияе от промените на слънчевата активност и съответната промяна в земната магнитосфера. То се влияе от Слънцето; от Месеца; от сезонните и метеорологични промени; от присъствието на много хора или отделни личности; от животни, водни басейни и всичко което ни заобикаля.

Промените на околното поле влияят най-силно на малките деца. Понякога те плачат неутешимо, без никаква видима причина. Старите баби в такива случаи казват, че ги е хванало УРУКХИ. А урукито, е приближаваща рязка промяна в метеорологичните условия, ниско или високо атмосферно налягане, облачност с висок електрически заряд, ултравиолетовите слънчеви лъчи и др.

Думата биополе е нова, въведена от съвременната наука, но още от древността за него се използват други две думи, АУРА, в езотеризма и душа в религията. А в езика Бхаджа думата е ГАМА – АРът, АЗът, самосъзнанието, което дава право на всеки човек да заяви: *"На света съществуват само две неща – Аз и останалият свят"*.

Чувствата са познати на всеки, но въпреки това ще се спра на две от тях.

СТРАХЪТ

*Страхът, е въпроса:
"Да бъда или да не бъда?"*

Първото, най-силното човешко чувство е страхът – чувството за самосъхранение. А причините за страха са видими, известни или невидими и неизвестни.

Понякога, метеорологичните промени или определени неблагоприятни случки поражда у нас необяснимо безпокойство, което преминава в страх, депресия или нервно разстройство, които ни подтиква инстинктивно да предприемем спешни "спасителни" действия. От палави капризи, до бурна истерия или агресия, странни и необясними не само за околните, но и за самите нас. За жалост, през средновековието те са били неоспоримо доказателство, някои по-чувствителни жени да бъдат обявявани за вещици и изгаряни на клада. А вещица означава *"мъдра, знаеща"* жена.

Но в екстремна ситуация, понякога страхът прераства в ужас и под въздействието на стреса, човекът *"изпада в шок"*. Тогава: *"го полазват, побиват тръпки"*; *"косата му настръхва"*; *"дъхът му спира"*, а действията му, като следствие от всичко това, са в две посоки.

- В единия случай, човекът *"се задейства"* без да е взел каквото и да е мисловно решение, а действията му са необясними и невероятни по сила и бързина. Или изключително и единствено правилните или абсолютно нелогични и най-погрешните.
- В другия случай той се вцепенява и често изпада в безсъзнание, а понякога дори става ням свидетел на собствената си гибел, без да е в състояние да направи нещо.

Страхът, ужасът, е най-яркият пример за влиянието на външното поле и неговите промени върху вътрешното – телесното. Но за щастие не се случва често и е неприятен спомен. Затова страхът, ужасът не е издигнат в култ.

ЛЮБОВТА

*Едно по Едно, е Едно.
Едно плюс Едно, е Две.*

Мотото на тази глава: *Едно по Едно, е Едно. Едно плюс Едно, е Две*, е прост математически вариант на знаменитото твърдение на великият учител Лао Дзъ: *"Едно, роди Две. Две, роди Три. Три, роди десетте хиляди неща."* С израза "десет хиляди неща", в античността в Китай са изразявали неизброимото множество, многообразието на материалните образувания.

За да има *Три*, което да роди *десетте хиляди неща*, трябва да има *Две* – Мъжът и Жената. Затова, второто по сила чувство, е любовта. И при нея е силно изразено въздействието на външното поле и неговите тежнениа върху вътрешното – телесното и обратно. То, е съотношението между платоническата и плътската любов, от едната до другата крайност.

През втората половина на вторите седем години, на някои по-рано, на други по-късно, в телата на децата се случва нещо много важно. Настъпва пубертета – половото узряване на хората и раздялата им с детството. Тази раздяла, както всяка друга е бавна и мъчителна. У децата, ако не са известени предварително за това събитие, започва борба между новото и старото и безпокойството от неизвестното, *Какво става?*

След пубертета хората навлизат във възрастта на любовта. А тя, любовта, е различна. Понякога невероятно красива, но кратка – само до гроб. Друг път страстно горчива и мъчително дълга – цял месец. Къде тогава е мярката? Няма мярка. Няма човешка мярка. Любовта е огън, в целия му спектър – от искрата, до пожара. Някои биха се изразили романтично: *"Божествен огън"*. Така да бъде. Не е важно названието, а огънят. А той е дар от природата. Благословен дар.

Любовта не идва и не си отива с човека от другия пол. Тя е в нас и си остава винаги там. Всеки, въз основа на неговите телесни и душевни, дадени от природата нагласи и житейски придобити представи за любовта, си изгражда въображаем образ за съвършената половинка. Поради това, човекът търси и избира за партньор мъжа или жената, която е най-близо до неговия въображаем идеал.

Но не винаги е точен в преценката си или поради прибързаност, в последствие се оказва, че отрицателните качества на половинката са повече от положителните, съпоставени с въображания модел и обикновено връзката се разпада. Такава грешка поражда страдание, но любовта не си отива с грешния избор и след време човекът се влюбва отново. Понякога и трети, и четвърти път.

Така обикновено се случва със "средностатистическите" хора. Но има лица, които изграждат своите въображаеми модели, давайки превес на предпочитанията на тялото си или на душата си.

Тези, чийто въображаем модел е изграден под влиянието на желанията на тялото, се стремят към тялото на другия, заради плътската любов. Някои от тях осъществяват многобройни краткотрайни "несериозни" връзки и понеже не искат да поемат отговорност, рядко създават семейство, което обикновено е нетрайно и не носи душевна удовлетвореност на членовете си, а децата от такъв брак нямат щастливо детство. При някои от хората с телесните желания, е присъща обратната крайност, че се женят и развеждат многократно.

Хората, които са изградили въображания си модел под влиянието на душата, се стремят към душата на другия заради възвишената си платоническа любов и нямат силно телесно влечение за плътска, а понякога дори и не я осъществяват. Такива хора много трудно намират сродни души, а връзките им не са удовлетворителни и поради това са редки и кратки, а прекъсването им болезнено. Те рядко създават семейства. Децата при тях обикновено са нежелани и ако се появят, не са щастливи.

За мнозина любовта е половият акт и неговата кулминация оргазмът. А какво е оргазмът и за какво служи той?

1. Първо. Той е сладкото бонбонче, което ни кара да желаем, да търсим и да правим любов – единственият естествен начин за продължаване на рода. Природата ни е дала тази залъгалка за да е сигурна, че ще изпълняваме повелята и – да създаваме потомство. Какво ли би станало, ако го нямаше? Но оргазмът е различен, понякога дори е неприятно чувство, защото и полетата са винаги различни.
2. Второ. Той е ограничено по място и време биополе, предназначено да повиши жизнеността на семената и яйцето и тяхната активност, необходими за действието при срещата им. Това е основната му функция.

Кхарма, е крайната цел на Кхама, която маже да бъде достигната единствено чрез оргазма, когато Кхама – Удоволствието, преминава в Кхарма – Зачатието. Мъжкия оргазъм – върхът на Кхама, е Божественият огън, който ПРОМЕД – Прометей открадна от боговете и с него дари на Човека безсмъртие.

По време на преобретението на полето Кхама – Удоволствието, в полето Кхарма – Зачатието, се случват още три последователни полета, пространствени – НА (неделни, недейни) преобретения.

1. По време на своя оргазъм, мъжът получава или взема от Диханието малка част от него, ГАНА, душа – пространствена част от физическото поле – план с физически пространствени възможности, и я "посява" в жената.
2. Жената, приема и съхранява в себе си ГАНА, която продължава да поддържа своята връзка с Диханието непрекъсната и създава в себе си, и от себе си, МАНА – химическо пространствено поле – план с химически пространствени възможности, което е производно и част от физическото.
3. При третото пространствено полево преобретение, МАНА, създава в себе си, и от себе си, ДЖАНА – биологично пространствено поле – план с биологични пространствени възможности, което, е производно и част от химическото.

След тези три пространствени полеви преобретения се случват още три – времеви – АР (делни, дейни) полеви преобретения.

1. ГАНА, съдържа в себе си безброй по-малки пространствени физически полета – физически полеви възможности за всяка човешка система; за всеки човешки орган; за всяка човешка клетка. За да бъдат осъществени те, заработва и времевата част на физическото поле – ГАНАР.
2. МАНА, съдържа в себе си безброй по-малки пространствени химически полета – химическите полеви възможности за всяка човешка система; за всеки човешки орган; за всяка човешка клетка. За да бъдат осъществени те, заработва и времевата част на химическото поле – МАНАР.
3. ДЖАНА, съдържа в себе си безброй по-малки пространствени биологични полета – биологични полеви възможности за всяка човешка система; за всеки човешки орган; за всяка човешка клетка. За да бъдат осъществени те, заработва и времевата част на биологично поле – ДЖАНАР.

В потвърждение на истинността за Гана, Мана и Джана, и на твърдението в първия абзац, от втора страница, че: *"... в Индия, в този океан от религии, философски течения, митове, писмености и езици, е останала голяма част от идеите в Балхара и Бхаджа..."*, е фактът, че заглавието на съвременния химн на Индия, е Jana Gana Mana – Джана, Гана и Мана, а името на Индия в него, е БХАРАД, БХАРАДА – Ред, установен от Мъдростта – Б на Вселенския Разум или както казват религиозните: "Божествен ред".

Когато четем стари текстове, с митологично или религиозно съдържание, за нас е странна тенденцията на авторите към възвеличаване, епичност до вселенски размери на повествованието, действието и героите от текста. Но за това си има причина, а тя е различието в мирогледите на древните и съвременни хора.

Днес тенденцията в нашето общество, е същността на младите хора да се принизи до двете определения, мутри и блондинки. А за тях, оргазмът е само кеф. При древните, нещата са доста по-различни. Моментът, непосредствено преди и на самият оргазъм, в древна Индия е описан така: *„Пълно съсредоточаване на разума, дълбока медитация. Концентрация на всички мисли, съзнателни и подсъзнателни, върху обекта (бъдещия плод – ББ). Състояние на духовна приповдигнатост, което предхожда ДХАНА (спирането на дъха – ББ), покой, безмълвие.“*

Но спирането на дъха не се отнася само за гореописаното между двамата влюбени, а и за Диханието на Бракхма: *"Когато бог Брахма вдишва, светът се унищожжава, а когато издишва се създава всичко което ни заобикаля – светът в който живеем"*.

За издишването на Бракхма, както вече писах, в древността е казано: *„Така диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог.“* Това е еволюцията – движението напред и нагоре – ДХАРМА. С две думи, всичко това е колелото, не на късмета, а на съдбата.

Ние също сме част от Диханието на Бракхма. Затова, като негови съртници, мъжът и жената се съюзяват за цял живот за да изпълняват повелята му – да сътворяват себеподобни. Именно поради това младоженците сключват граждански или църковен БРАКХ, който е повеля и обязаност – да осъществят Бракх Ма, да създадат БРАКХ, нова душа МА – нов Човек.

Заедно със спирането на нашия дъх, спира и диханието на Бракхма и Дхарма отсъжда всекиму това което е заслужил – докъдето е достигнал в еволюцията и всеки да остави своя ДХАН – дан, данък, по пътя напред и нагоре. Растението ще роди растение, животното – животно, а Човекът – Човек.

За това се пее в една хубава родопска народна песен: *"Пустоно лудо и младо, ище ми майчо армаган. Ище ми майчо армаган – тъонка си снажка да му дам. Дали да я дам, чи как да я дам – кат' ще я стори дармадан!"*. Последната дума в същност е изразът Дхарма Дхан – зачеване, бременност, раждане – плащане на данъка. Но, в новороденото винаги има и тенденция към плюс или минус, според еволюцията в Диханието на Бракхма, а тя вече, е и наше дело.

От памтивека се знае, че мъжът и жената са две половинки, които се търсят и намират, за да останат заедно цял живот, като едно. Както е записано в евангелието: *"Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и двамата ще бъдат една плът"*. Но въпреки че вечно са устремени от любовта един към друг, те си остават само половинки.

Ние сме двуразделно полови същества, което е наложило разделно участие на всеки от двата пола при зачеването, изграждането и раждането на новия човек. А за това, те, двата пола, трябва да запалят Божественият огън помежду си, който гори и твори различно в тях.

Мъжът и жената са две противоположности, съответстващи на двете противоположности във Вселената. Мъжът на Е, жената на И. Затова в Библията е записано: *"И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие..."*

ПРОМАД (Прометей), е дума от езика Бхаджа и означава следното. ПРО, в случая означава към МАД. МА, означава химическо поле, душа, а Д, във физиката е полярност – плюс или минус, а в биологията пол. Та, Божественият огън е даден на Човека, за да може да се възпроизвежда, чрез което да "остане в играта" дълго време, през което да може да направи своите три еволюционни крачки, напред и нагоре по спиралата, през пространството и с времето. И малките – *искам, знам и мога*, и големите – *телесност, душевност и мисловност*.

За съжаление, науката биология още не е достигнала до необходимата дълбочина на половото взаимодействие между биологични системи и в двата му варианта: двуполово и еднуполово. А то е следното.

Биологичното двуполово междуполово взаимодействие между две биологични системи; между двама Души, с две полови различни души (заради което във всяка от тях преобладава половото тежнение към другия, към различния пол), се осъществява под въздействието на варианта на Кхама, Кхума – с насоченост към Човека, към хуманизма.

Тогава, при оргазма на мъжа, Кхама осъществява чрез Р зачатие в жената и се превръща в Кхарма. Така предава щафетата по пътя на безсмъртието на Човека, чрез възпроизводството му.

При биологично еднуполово взаимодействие между две биологични системи; между двама Души, с две полови еднакви души (заради което във всяка от тях преобладава половото тежнение към своя, към същия пол), Кхама, в същност е Кхома – без насоченост към Човека, към хуманизма.

- При полова връзка между двама мъже, при оргазма на единия мъж, Кхама не осъществява чрез Р зачатие в другия мъж и не се превръща в Кхарма.
- При полова връзка между две жени, няма мъжки оргазъм и Кхама не може да осъществи чрез Р зачатие в другата жена и не се превръща в Кхарма.

За мъжа е отредено да дава и посява семената за душевното начало МАД. Като добавим към Мад и звука за мъжкото начало Е, ще се получи думата МАДЕ – телесният орган на мъжа, където се изграждат и кодират семената за душевното начало на новия човек. По време на зачатие, оргазмът на мъжа кодира семената му, всяко с различен код и в яйцеклетката на жената прониква само едно семенце, понякога две или три, но само тези, чийто код съвпада с паролата, която жената е дала на яйцеклетката.

За жената е отредено да изгражда и дава биологичното тяло. При зачатие, Кхарма поставя печата на полето върху новозаченатия плод, неговото душевно начало МАД – посято от мъжа в жената, което ще изгражда – КХА тялото си в майчината утроба – утроба, през деветмесечния си път от небитието към битието. Телесният орган на жената, където това се случва, е МАДКХА.

Разделението от природата на тяло и душа при човека, дава основание на църквата да е против абортите. При аборта не се унищожават само недоизграденото тяло, а душата на плода, която изгражда собственото си тяло. Ние всички сме различни в телата, в душите и в ума.

Когато се раждат деца, не се извършва само възпроизводство на рода, а се очаква и извършва еволюция. Очаква се Новият Човек – с променен ген, който да направи поредната крачка напред в еволюцията и да ни изведе от застоя.

Това се случва веднъж на хиляди години, но кога, никой не знае. Промените в климата дават основание за надежда. В тази лотария на съдбата, в която печелившият вариант е едно на милиарди, в България днес не са много участниците и възможността да ни споходи тази радост, е нищожна

Но, за да заработи МАД, той трябва да стане МАДАР. А Мадар, е отговорен да определя, да дава пола – Д. В зависимост от това, от коя част на Духа мъжът е взел повече по време на оргазма, от низходящата – матриархата или възходящата – патриархата, МАДАР, определя полевата, половата посока, пола Д на новия Човек. *"И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде."*

Отнесено към човека, от МАД са останали производните от него думи:

1. МАДАН – малко момче; МАДКХУРАН – момче, по време на полово съзряване – в пубертет; МАДКХУР – полово зрял мъж; МАДАР – баща.
2. МАДАНА, мадона – малко момиче; МАДКХУРАНА – момиче, по време на полово съзряване – в пубертет; МАДКХУРА – полово зряла жена; МАДРА, МАДРАСТ – бременна жена; МАДАРА – майка.

Мадхур и Мадкхура, са останали в съвременната българска дума матура, която означава средно образователна зрелост. Но заради мерака за самостоятелност на младите хора, пресилено се приема като житейска зрелост.

От Мадраст, е останала думата мъдрост. По време на бременността, се извява мъдростта от Вселенския Закон. Чрез бременността, на човека е дадено безсмъртието – продължаването на рода и на вида. В книгата Бхагавад гита, са записани думите на Закона: *"Великият Брахма е моята утроба. В нея аз поставям зародиша. И така се пораждат всички същества на света. Каквито и тела да се раждат в различни утробы, Брахма – природата – им е утроба, а аз съм бащата: аз давам смето"*.

Заради важността на Мадър, нашите предтечи са изваяли образа му върху скалата на едноименното плато. Платото и селото, са получили името си от конника, от Мадар. Възможно е, местността Демир баба – Железният баща, близо да град Исперих, да има легендарна връзка в паметта на местните хора, свързана с бог Мадар – бащата.

КХАМА, е търсенето, привличането, намирането, обичането, любовта и половият акт, както и върхът, крайната цел на любовната връзка – оргазмът. Но дори и след като "предаде щафетата" на Кхарма, Кхама не престава да съществува, а продължава да участва и по-нататък в процеса на изграждането и съществуването на Човека.

Кхарма, има три степени.

Първата е зачатие – оргазма на мажа – създаването на нова физическа душа ГА – нов Човек, нов АР – АЗ, който ни отличава от всички останали самосъществуващи единични части от вселенската материя и дава право на всеки човек да заяви, и то с право: *"На света съществуват само две неща, АЗ и останалият Свят!"*.

Втората Кхарма започва когато мъжът посява ГА в жената, а тя, жената, създава от нея и в нея новата нейна, на ГА, химическа душа – МА. Установената здраво в жената нова физикохимична душа ГАМА, е ГАМАНА. Химическата душа МА на новият АЗ, е част от химическата душа

МА на жената и се изгражда от нея, от душата. Така общата химическа душа на майката и плода по време на бременността, става МАМА, МАМАНА.

След това ГАМА създава от себе си и в себе си, и биологичната част – ДЖАНА, на новата душа, която също става част не само от пространствената – НА, но и от времевата дейна, действена съставна – АР, в целия процес. Така цялостното название на биологичната душа става ДЖАНАР, който изгражда биологичното тяло на новия АР – АЗ, на новия Човек.

Изразено с езика на съвременните технологии, втората степен на Кхарма – изграждането на трите равнища на душата, е създаването на "хардуера", в нашия случай на тялото на новия човек, и той, "хардуера", би трябвало да не се променя през целия ни живот.

Третата степен на Кхарма започва веднага след създаването на "хардуера". Тогава започва и "запълването" му със "софтуер" – с множество програми. Вътрешни и външни. Третата степен на Кхарма, ще продължи през целия ни живот, затова: *"Човек се учи, докато е жив"*.

В младите хора, след половото съзряване, закономерно, в различна степен пламва и гори огънят на любовта. Понякога той направо бушува като буря, като ураган и е трудно да му се устои. Когато такива двама ураганни млади се слоят, лумва безумна клада, щото: *"То, за таз работа акъл неще!"*.

Ако са влюбени, ако вече са семейство или поне са го решили, с други думи, ако половият акт се прави, за да се прави дете – прекрасно. Но след като вече са *"направили белята"*... любовните връзки, трябва да приключат или задължително да се ползва предпазно средство от ново зачатие, за времетраенето на цялата бременност, до раждането.

В животинския свят, самката, след като усети че е заченала, сама прекратява половите връзки и отблъсква самците. Дори, когато те са настоятелни и груби, а понякога и брутални, самката направо воюва с тях за защита на бъдещата си рожба. Така трябва да е и при хората. Но, за съжаление, не е. Половите връзки продължават без предпазни средства и задръжки и след зачеването на жената, почти през цялата бременност.

При всеки пълноценен полов акт, веднага след първата степен на Кхарма – зачатие, работват втората и третата и степен – изграждане на тялото и зареждането на паметта с програми. Когато жената е трудна, новият полов акт е същият – пълноценен и работи винаги с трите степени на Кхарма.

Поради това, ако близо по време след зачатие, се осъществи нов полов акт, се повторя всичко в пълен обем – Кхарма ще създаде нова душа и ще

заработят втората и третата степен на Кхарма – изграждане на ново тяло и зареждането му с програми. В жената, в мадката, може да се установи втора оплодена яйцеклетка. Ще се получат двуяйчни близнаци. До тук, както се казва: *"Няма лошо"*. Но ако половите връзки продължат, понякога и с друг мъж, защото: *"Сега няма да има видими последици и да се разбере"*. Точно от невъздържаност, без предпазни средства и такива връзки, последиците са видими по-късно, за които древните мъдреци са записали: *"Децата ще страдат за греховете на своите родители!"*.

Ако при вторият полов акт не бъде оплодена втора яйцеклетка, а в първата е започнало изграждане на тяло, Кхарма, чрез оргазма на мъжа ще създаде нова, втора физическа душа ГА, която може да е с различен пол и да замени старата.

Понякога, при нов полов акт след зачатие, когато мъжът отново посява в жената нова ГА, с различен пол от този на старата, съпротивата и неприемането и от старата Мана и/или старата Джана, са толкова силни, че може да се стигне до помятане на плода. Ако всичко това се повтори по-късно, след ново нормално първично зачатие, или дори след трети и четвърти опит, жената може да изгуби способността да приема ГА и да стане ялова занапред.

Но не винаги се случва така и след замяната, новата ГА може да въздейства на старата МАНА и да промени нейния пол изцяло или частично, след което, при продължаващото доизграждане на тялото, МАНА може да въздейства на ДЖАНА и да предизвика пълна или частични промени и в нея и като следствие да се случат различни "грешни" последствия за плода, в зависимост от това, в какъв стадий на изграждане е той в мига на второто зачатие – по-ранен или по-напреднал.

А. Ако у плода още не е започнало и половото му изграждане, последиците може да са биологични, телесни.

1. Новата ГАНА, може да "изтрие" пола на старата МАНА, без да и "запише" нов пол. Хората родени с такава "грешка", остават лишени от телесно полово привличане и към хора от другия пол, и към хора от своя пол. Те отбягват всякакви полови връзки и обикновено си остава "непорочни" – стари моми или ергени.

2. Новата ГАНА, може да не "изтрие" пола на старата МАНА, а да "запише" успоредно с него и своя, нов – различен пол. Хората родени с такава "грешка", се различават в зависимост от това, дали двете различни полови тежнения на тялото са в равновесие или едно от тях има превес – към тяло от другия пол или към тяло от същия пол.

2 – а. При хора, в които двата различни пола в МАНА могат да се установят в състояние близко до равностойност между стария и новия пол, тялото може да се доизгради двуполово – хермафродит.

2 – б. Хора, в чиито тела преобладава тежнението към тяло от другия пол, живеят нормален живот в обществото и обикновено създават нормални семейства. Но, чувстват и, само телесно полово привличане и осъществяват полови връзки и с хора от своя пол и могат да са активни или пасивни, а понякога и двете. Опитват се да запазят тези връзки в тайна от обществото.

2 – в. При хора, в чиито тела преобладава тежнението към тяло от същия пол, се стремят само към това и не създават семейства. Те са хомосексуални, без да го афишират в обществото.

3. Новата ГАНА, може да не "изтрие" изцяло, а частично пола на старата МАНА и/или да не "запише" успоредно с него изцяло, а частично и своя, нов – различен пол, след което същото да се повтори и с Джана.

В тези случаи, поради разминаване и/или несъвпадение на някои части от химическата и биологичната душа, някои жизнено важни градивни техни действия може да се блокират взаимно или работейки да се разминат, или да не сработят въобще, поради което плодът може да бъде увреден телесно и да се роди с различни недоразвити или изменени телесни органи, или видими телесни недъзи.

Б. Ако у плода вече е започнало и половото му изграждане, последствията може да са душевни, чувствени.

1. Понякога, при нов полов акт след зачатие, когато мъжът отново посява в жената нова ГА с различен пол от този на старата, но плодът е в по-напреднал етап от развитието си, поради което старата Мана и/или старата Джана, нямат вече възможност за промяна, но не се стига до помятане, доизграждането на пола на тялото и самото тяло на плода ще продължи според гените за пола в него получени от първата, от заменената душа.

Ще се получи разминаване, различие в половете на новата душа и на доизграждащото се тяло на първата – заменената душа. Това разминаване ще е окончателно и безвъзвратно. За цял живот.

Когато се роди такъв човек и премине през половото съзряване – през пубертета, ще установи това, което хомосексуалните хора често споделят, че са *"Родени в чуждо тяло"*.

РАЗЛИЧИЯТА

"Разни хора, разни идеали".

Различията между хората, предопределени от първите две степени на КХАРМА, които оформят човешките тела, са малко и не са съществени и значими за изявите ни в Обществото.

Но различията от оформянето ни през времето и влиянието на третата степен, ни определят миогледово, което е и нашата същност като личности и членове на обществото. Главно третата степен на КХАРМА ни изгражда като: *животно, човек или дух*.

А различията, каквито и да са те, когато и да е, където и да е, винаги са повод за разделение между хората, защото са причина и следствие от инструмента на Кхама, или – или. Но и различията са различни. Едните са естествени – лични, а другите изкуствени – групови, обществени.

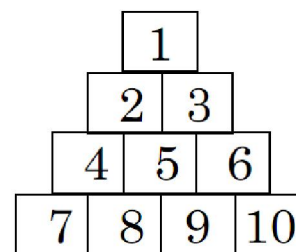
Естествените, личните, се градират в пирамидална структура.

1. Номер едно е фактът, че сме родени хора, човеци. Ние нямаме нито заслуга, нито вина за това, че сме хора.

2. Две и три, са мъжът и жената. Ние нямаме нито заслуга, нито вина за това, че сме мъже или жени.

3. Четири, пет и шест, са децата, зрелите хора и старците. Ние нямаме нито заслуга, нито вина за това, че за определено време, сме на определена възраст.

4. Седем, осем, девет и десет, са четирите човешки "раси", според цвета на кожата. Ние нямаме нито заслуга, нито вина за цвета на нашата кожа.

Ако използвам религиозна символика трябва да кажа, че до тук всичко е от Бога дадено, но от тук надолу по редовете на пирамидата всичко е от лукавия: религии, идеологии, политически партии, народности, езици, касти, класи и т.н. и т.н.

ВЪЗПРОИЗВОДСТВОТО

Третото лично, телесно природно право и задължение за възпроизводство, е от изключителна важност не само за съществуването на общността, но и на човешкия род въобще.

Във връзка с жестоката демографска криза, която ни стопява като чума днес, се замислих, *"Как стоят нещата в моя род, назад във времето?"* и установих закономерност, която се отнася за почти всички български родове.

Моята внучка е родена около 2000 година.

Имаме две деца, които са родени около 1975 година.

Ние бяхме две деца, родени около 1950 година.

Моите родители, родени около 1925 година, са били по четири деца.

Техните родители, родени около 1900 година, са били по шест деца.

А прародителите ни, родени около 1875 година, са били по осем деца.

От други исторически сведения за българите научавам, че преди това в нашите семейства е било обичайно да се раждат по десет дванадесет и повече деца.

Огледах се и тук-там по света, за да разбера как стоят нещата и в другите народи? Оказа се че има и друга, общочовешка закономерност. Висок жизнен стандарт – ниска раждаемост и обратно. А високият стандарт е следствие от добри: образование, здравеопазване, наука, технологии, законност, държавно и обществено устройство, ред, цивилизация. Всичко това може да се сбере в една дума – Прогрес.

За да ни пригоди за своите нужди, за да ни обучи как да му служим, това чудовище – прогреса, отнема все повече и повече от нашето време, а времето е живот. И когато сме готови за служенето започва трудовият ни маратон, който не се измерва с километри, а с години. В някои напреднали страни годините за трудов стаж вече са се изравнили с километрите на маратона и растат. Това е тенденция в целия свят и за да оцелее, човекът трябва да полага неимоверни усилия за да е полезен в еднаква степен и на рода си и на прогреса. Но повечето от нас не се справят толкова добре и трябва да избират – дали да служат предано и всеотдайно на прогреса или на природния закон, да продължат рода си. Същото се отнася и за народите.

За нас – българите, днес за кой ли път през последните сто и петдесет години отново е време разделно и отново сме на кръстопът. Ще успеем ли да запазим патента за престижната историческа марка "Българин" или той окончателно ще премине в други хора?

Призовавам всеки млад българин, сам да направи своя избор – рода **или** прогреса.

Ако избере прогреса, не ще ни има.
Историята ще ни заличи и само вятърът
среднощ в потайни доби, ще нашепва
тихо греховното ни име в пущинака!
Много бих искал да продължа тази тема
по друг начин – с радост и оптимизъм.
Но знакът, който ни е поставила съдбата
днес по пътя към нашето бъдеще,
ни води като нация към гробищата
на човешката история!

Ако избере рода, ще има много,
горди и щастливи българи, които смело
ще се изправят очи в очи с Прогреса и
ще си разчистят сметките... и с него!
За да ни има и за да не подтичваме,
като джудже след великани. През
следващите двадесет и пет години,
всяко младо българско семейство
трябва да ражда най-малко по пет деца,
а след това и завинаги – по две-три!

Вероятно мнозина от младите ще възразят: *"Как ще ги отгледаме толкова деца в тази немотия? Как ще ги възпитаваме? Как ще им осигурим добро образование без средства? Какво бъдеще ще имат те? Не, не сме съгласни!"*

А начини има. Попитайте своите баби и дядовци. И те като вас са чели приказката за Нероден Петко, но са си изпълнявали задълженията към рода. Иначе... тази земя помни много народи, дано запомни и нас. А начинът, е правилният избор – рода **и** прогреса.

Когато младият човек навлезе във възрастта на любовта, прочува небесната музика, а старите хора казват, че вече чува петела. В кръвта му започва танцът на хормоните. Отначало е плах и нестроен. Една стъпка-тръпка, после втора, трета, докато се превърне в огнен танц, а младият човек недоумява какво му се случва и се пита: *Как да постъпя?* Някои му се отдават плахо, други се впускат всеотдайно в неговия вихър. А трети – възпитани, обучени, обуздани, не смеят да нарушат реда и морала, че и законите и се отдръпват в страни и застават гордо за почест до знамето на прогреса, но вътрешно обидени, дори унижени. И чакат. Чакат да пораснат, да станат пълнолетни; да се образуват; да направят кариера; да спечелят пари, за да осигурят достоен живот на бъдещите си деца. Когато свършат всичко това, решават *"да се хванат на хорото"*. Някои успяват и потропват точно по правилата на танца, както са ги научили. Но се оказва, че на някои от тях *"песента им вече е изпята"*. Че вече не могат да имат деца. Защото, ако дарът не се използва по предназначение, навреме, понякога природата си го взема обратно. Огънят угасва тихо и неусетно.

Този въпрос трябва да бъде разрешен! Той не засяга само младите хора, семейството и обществото, а преди всичко децата и тяхното възпитание и изграждането им като хора. Ние възрастните сме закачили този въпрос зад вратата в килера, за да не го виждаме и се правим че не съществува. Надяваме се, че и младите няма да го забележат. Да, ама не.

При решаването на този въпрос ще се сблъскат две правила. Първото е, *"Човекът и обществото никога не трябва да се противопоставят на природата"*, а второто *"Животинското у нас трябва да се ограничава по всички възможни начини!"*. Но животинското в случая означава живот – биологичен. Като че ли кръгът се затваря и навлизаме в параграф 22. Но никога не трябва да забравяме, че прогресът е тук, до нас и ни наблюдава и направлява. Точно той е причината за противоречието. На него му трябва само биороботи – роби, а не някакви си щастливи хора, човеци. На него му трябва работници 24/7/365. Всичко друго за него е загуба. Затова трудовата възраст постоянно се разширява и в двете посоки – започване по-рано и спиране по-късно. Въведе и лятното часово време, понеже не можа да направи денонощието 25, 26 и т.н. часа. Той трудно ни понася като хора, но все още ни търпи. Докога? Докато ни замени с изкуствени

роботи и машини. Прогресът обаче, не съществува сам по себе си, ей така, а е направляван от нас – хората.

Трябва да мислим за нашите деца, но не трябва да мислим вместо тях!

СЕМЕЙСТВОТО

За да могат хората успешно да упражняват своите лични права и главно третото, заживяват съвместно в двуполови двойки – мъж и жена. За този съвместен живот, още от древността в българския език има три думи.

Вече писах за това, че Бракхма е понятие от миросгледа Балкхара и дума от езика Бхаджа, но по-късно става бог Брахма, Брама, един от върховните богове в Индия. Думата е образувана от три части – срички, БРА+КХ+МА.

Думата – сричка БРА, означава "изява на Закона за енволюцията". Думата – сричка КХ означава "творене", което включва изграждане, промяна и разграждане. Думата, сричка МА, означава химическото поле и всичко съдържащо се в него – в пространството от горния край на атмосферата, до земното ядро. То е земната душа МАНА.

Значението на древната дума – сричка Бра, днес се превежда "разширявам се", а в Индия, Брахма е поставен в ядрото и от там твори и разрушава Вселената чрез своето дихание. *„Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена, а когато вдишва, целият осезаем свят ще изчезне, ще загуби видимата си форма и ще се оттегли в божествената си същност, където всичко се връща.“*

Знаем за издишването на Брахма, *„Когато Брахма издишва се създава цялата Вселена“* и за него е допълнено следното: *“Така Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог.“*

Част от думата Бракхма, е останала и до днес в съвременния български език със своето първоначално значение, но днес никой не може да обясни откъде е дошла и какво означава. Тя е думата бракх – граждански или църковен брак. Бракх, означава само създаване на потомство и нищо друго. Така ние ставаме сътворци с енволюцията или с бог Брахма.

Дали се харесваме или не, дали се обичаме или не, дали се уважаваме или не, какъв семеен или обществен живот водим, нямат нищо общо с думата бракх. Тя е само изпълнение на повелята за продължаване на рода и няма нищо общо с междуличностните и обществени човешки взаимоотношения. Но, поради значимостта на третото лично право и

задължение и неговата неотменимост, думата брак е приета и наложена и като основно обществено право, за съжителство между мъжа и жената.

Втората дума в българския език, за упражняване на правото и задължението за възпроизводство между двама души – мъж и жена, е семейство. Тя произлиза от думата семе. Става въпрос за мъжкото семе. Ако има плодовито семе и плодородна леха, тогава има семейство. То осъществява само акта на размножаването, за изпълнение на природната повеля за продължаване на рода.

Но за гарантиране на това лично право, чрез съвместното морално съжителство между мъжа и жената, семейството е прието и наложено и в общественото право, като основна градивна единица на обществото.

Третата дума, е съпружество. Тя се основава на думата понятие от езика Бхаджа, ПРУГ, която буквално означава, свиване, уплътняване на физическите системи от силата на гравитацията, гнет, усилие. Двама души – мъж и жена, се събират да живеят заедно в съпружество, в затворен, тесен семеен кръг, за да могат с общи усилия да преодолеят житейския гнет. Както казва народът: *„Къща да струпат, челяд да отгледат.“*

Съпружеството, е съвместно изпълнение на личните и обществените задължения на мъжа и жената, един към друг. Ако двама души – мъж и жена, живеят заедно – в съпружество, но поради вродени причини, заболяване или старост не могат да имат деца, те са пълноправни пред морала и закона.

Но, днес в обществото на САЩ и някои европейски страни, съществува сериозен морален и правен проблем – узаконяването на граждански бракове между еднополови човешки същества. Нещо, което, доколкото ми е известно, официално никога и никъде по света не се е случвало, освен в библейските Содом и Гомор. Но както казва българската поговорка: *„Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват“*.

Според написаното до тук, като изключим обстоятелствените причини за еднополовите връзки предизвикани от все по ограничените възможности за общуване между половете в младежка възраст и модното подражание, хомосексуалността, както писах вече, се дължи на две различни естествени причини, следствие от които и изявите им са в две посоки.

Когато има грешка в телесната програма за пола, човекът се стреми и осъществява само телесни полови връзки с друг човек от същия пол, без да изявява това свое телесно различие в обществото и да предявява претенции за обществени права, основани на това свое различие. Такива хора обикновено се стремят различието им и еднополовите им връзки да си останат скрити от обществото.

Когато има грешка в душевната програма за пола и се разминават половете на тялото и на душата, тъй като душата е първична, водеща, а тялото подчинено, човекът се държи съобразно пола на душата си. Цялото негово поведение, във всички насоки, несъзнателно се основава на пола на душата му и поради това за околните то е странно, неразбираемо, недопустимо и нагло демонстративно.

В последните години, второто различие при някои хора се експлоатира с разлагащи морала на обществото цели. Те биват организирани целенасочено и подтиквани чрез масови демонстративни прояви да предявяват искания за обществени права, които всъщност са привилегии, за еднополовото си съжителство, като семейства. Такива хора вече има във всички сфери на обществото и поради това, все по често и във все повече страни си го самодават или самополучават, чрез закона.

Те съзнателно и целенасочено се стремят към възлови стратегически позиции за обществото, чрез които организирано и целенасочено овладяват цялото общество и променят морала му, ценностите му, за да осъществят правилото: *Всеки Аз, се стреми и желае да преобразува света според собствените си желания и нужди – в своя угода.* Така една малка порочна прослойка обсебва цялото общество. Създава си своя, собствена жизнена среда – свое "ловно поле", като раково образувание и паразитира. Така обществото е обречено на бавна смърт.

Правото на щастие и любовно съжителството с друг човек, с тази цел, е неотменимо лично телесно право. Но еднополовото съжителство на двама души, по естествени причини не може да изпълни природните задължения за възпроизводство на рода и следователно не може и не трябва да получи и обществени права заради третото неотменимо лично телесно право. Освен това, както вече писах: *Човекът и обществото не трябва да се противопоставят на природната воля!*

Еднополовото сближаване и съжителство става единствено под диктата на Кхама, а Кхама, е само лично телесно право на удоволствие, чрез любовта.

Общественото, обичайното право произтича от Кхарма – зачатие, а Кхарма е лично и обществено право и задължение за възпроизводството на рода.

Причините, за голяма част от неразбориите в съвременното общество, във всички направления, е липсата на ясни, категорични и безусловно разграничени и постановени, от една страна личните, а от друга обществените права и задължения, чието равновесие обуславя морала и е основата на закона.

УМЪТ

*"Ум царува, ум робува,
ум патки пасе".*

Ако трябва да кажем накратко, какво всъщност е Човекът, няма да сгрешим ако кажем: *Същността на Човека, е неговият ум.*

Умът, е седмият прозорец, приобщаващ ни към върховната цел на съществуването ни – познанието. Само той, чрез паметта, може да съхранява сведенията идващи от другите прозорци, и да ги осмисля, чрез въображението си, и да изгражда картината на действителността. Затова е важно не само колко ще са отворени другите шест прозореца, за да могат да доставят до ума достоверни сведения, но и колко е отворен седмият прозорец към света и каква част от света се вижда от нашия ум, чрез сетивата.

- Когато е отворен към знанието за светлината, човекът е художник.
- Когато е отворен за звука, е добър музикант.
- Има изключително чувствителни хора за аромата и вкуса. Те са отлични дегустатори.
- Тези, със шестото чувство, са ясновидци, екстрасенси.
- А онези с равнопоставено, повишено усещане за повече сетива, са добри анализатори.

Във Вселената има само един – Вселенският Разум, който е промислил и осъществил Мирозданието. Затова и думата Разум, е винаги в единствено число и се състои от две части: раз и ум. Раз, означава пръв, първо, първично. Така както броим деянията си: раз, два, три – първо, второ, трето. Човекът няма Разум, а само ум и се стреми да следва Разума, като разчита предначертанията му, чрез материалното многообразие.

ПАМЕТТА

"Обменът на сведения за стойността на полето – чувствителността, осезаемостта, в частност, желанието за любовна връзка и удоволствието от нея, в Бхаджа се нарича КХАМА." Това изречение го имаше няколко пъти преди в текста, но го ползвам отново тук, за да продължа с общата, цялостната роля на Кхама. Преди половата връзка, Кхама е само любов – притегателната сила между двата пола. По време на половия акт, Кхама става поле на удоволствието, с неговия върховен миг – оргазма, когато се намесва РА и Кхама става Кхарма, а РА сътворява нова душа ГА. Но Кхама има и друга творческа дейност. За целта, след преминаване през мига Кхарма, Кхама се преобразува и става деятел – КХАМАР.

От седемте прозореца на човека към света, Кхамар владее шестте. След зачатие и преобразуването си, Кхамар започва да работи – да доставя сведения до ума, чрез сетивата. Това продължава през целия ни живот – от зачатие до смъртта и е третата степен на Кхарма.

Голяма част от сведенията, придобити през целия ни живот чрез сетивата от Кхамар, се съхраняват в нашия ум, в паметта. Те са нашето знание. Но знанието е различно от мисленето, от мъдростта. Както се различаваме в телата и душите, така се различаваме и в паметта и мисленето. Това твърди и Лао Дзъ, в книгата си Дао Дъ Дзин: *"Мъдрият не е начетен. Начетенят не е мъдър"*.

ВИДА и ВЕДА, са названията в езика Бхаджа от древността, за двата начина за придобиване на знания и оценката на тяхната значимост.

От Вида, е останал коренът на някои съвременни български думи: вид, видя, виждам, видно, видимо, видимост и др. Точно такава е и значението на Вида.

- Всичко материално проявено в природата и поради това възможно да бъде възприето от човека, чрез сетивата, от Кхамар.
- Възприетото чрез сетивата, от Кхамар, знание.

Енволюцията на видовете се осъществява дълго време, поколение след поколение и е следствие от промените на околното поле и последвалите промени в околната среда. Същото се случва и с новия човек, в рамките на неговия кратък живот. В началото, при създаване на душата и на нашето тяло – нашия "хардуер", Кхарма поставя върху тях печата на времепространството, такава, каквото е в мига на зачатие.

След това Кхамар осъществява приемане чрез сетивата на всеобхватни сведения от и за околното поле – околната среда и ги установява в ума – в командния център, а умът сътворява и запамятава от тях нови софтуерни програми, с които човекът ще се съобщава в бъдеще с околната среда; ще съществува в нея; ще се ползва от нея и ще се чувства безопасно.

Кхамар винаги доставя сведенията онлайн – по време и по място, там където сме. Когато сведенията чрез сетивата достигнат до нашия ум, заработват други трима работника, които са възникнали още след зачатие, но дейността им се ускорява значително след раждането. Имената им са: БАНАР, УМАР и ОМАР.

Сведенията доставени от Кхамар чрез сетивата, пристигат в БАН, БАНА – командния център – мястото, "харддиска", където е "инсталирана" нашата "операционна система" БАНАР и тя започва да ги обработва.

Бан, означава и обема от мега, гига, тера байтове на операционната ни система, която е с възможност постоянно да се надгражда. Бана, с окончанието ана, означава, цялото пространство на "харддиска" от мега, гига, тера байтове.

Когато получи в Бан сведения от Кхамар, Банар ги предава на своя сътрудник УМАР, който ги архивира и съхранява в УМАНА – друг "харддиск", за дълбоката памет. УМАН, означава заетото пространство в "харддиска", а УМАНА, цялото му пространство от мега, гига, тера байтове.

Звукът У, означава свиване, уплътняване. В случая, сведенията доставени от Умар в Уман, биват уплътнявани, архивирани и запамятвани там. Умар, е запомнянето.

Когато на Банар му потрѣбват стари сведения, запаметени в Уман, за да ги сравни с нови, доставени от Кхамар или Манар, изисква от другия си сътрудник ОМАР, да му ги достави офлайн, обратно от Уман, от дълбоката памет, до частта в "харддиска" Бан, наречена ОМАН – за оперативната памет. Оман означава и заетото пространство на частта Оман от "харддиска" Бан за оперативната памет, а ОМАНА, цялото и пространство от мега, гига, тера байтове.

Звукът О, означава разширяване, отплътняване. В случая, сведенията които Умар е запаметил в Уман, биват отплътнявани от там, разархивирани, спомняни и запамятвани от Омар в Оман – в оперативната памет, за да се ползват от Банар. Омар, е спомнянето.

Руската дума умом, се превежда мъдро.

Харддискът за Бан – за операционната система и за Оман – операционната памет, е един и същ. Затова от време на време, когато се запълни, ни се налага да забравяме по нещо, за да освободим място за нови сведения. Блазе на тези, които имат големи харддискове Омана. Но когато на някого и Умана е в голям обем, обикновено казваме: *"Този човек, е много умен"*.

Докато Кхамар доставя сведения отвън, онлайн, МАНАР осъществява вътрешните връзки и съобщения с химическата душа и всички телесни органи, двупосочно.

За да се ориентираме спрямо околната среда, Банар – операционната ни система, получава сведения от две места: онлайн – от вън, чрез сетивата от Кхамар; и офлайн – отвътре, от оперативната памет, чрез Омар. Обработвайки тези две сведения, Банар взема решение и нарежда на Манар да изпрати команда към съответния орган или към цялото тяло.

Всичко това може да става бавно и спокойно, ако се отнася за обичайни ежедневни дейности, но при извънредни обстоятелства може да се случи бързо и стресово, особено ако сведенията от Кхамар не намират съвпадение в паметта. Тогава човекът може да изпадне в състояние *"шаш и паника"*, от което, от както свят светува има само един изход: *"Бий се или бягай!"*.

До тук действието на Банар – операционната ни система, беше за ориентирането ни спрямо околната среда. Но Банар наблюдава работата и състоянието и на цялото ни тяло. За да го прави правилно му помагат КХАМАР, МАНАР, ДЖАНАР и ОМАР.

Кхамар се грижи за връзката ни с околния свят, за осведомяването ни за него, всеки миг. Така нашето биополе – душата общува с други полета – с други души, *"което поражда у нас благоприятно или неблагоприятно чувство"*.

Манар се грижи за душата и за всички полета на всички органи в тялото, а Джанар за състоянието на тялото като химия и биология. За задоволяването му с химически и биологични продукти – храни и напитки.

Омар осведомява Банар за съвпадение или не, между текущите сведения доставени от тримата доставчици и запаметеното нормално, естествено състояние на тялото.

За да стане по-ясно и разбираемо, ще дам пример с леката кола.

Кхамар, е отговорен за фаровете, габаритите, мигачите и аварийните светлини – всяка светлина, посредством която виждаме и се ориентираме за всичко което е въвн от колата и всеки който е въвн от колата ни вижда и се ориентира за нашето движение и поведение.

Манар, е отговорен за осветлението на купето и светлините по таблото и уредите по него, чрез които се ориентираме за състоянието и работата на отделните системи и компоненти на колата по време на движение.

За Джанар остана да се грижи за резервоарите, бензина, маслата, водите и изгорелите газове. От което следва, че Манар и Джанар трябва да работят в точно определен и уравновесен синхрон.

Водачът – ти, си операционната система на колата, която приема сведенията от Кхамар, Манар и Джанар, преценява ги съобразно сведенията от Омар – от твоята памет, взема решения и издава команди към колата, чрез кормилото, педалите, ръчките, бутоните и лостовете.

Това трябва да се случва и в нашето тяло.

Банар, може да чете сведения онлайн и офлайн, само от Вида.

В начало и особено след раждането ни, през първите ни седем години, Банар, Умар и Омар, въз основа на сведенията доставени от Кхамар и Манар и Джанар, ни създават новите софтуерни програми. Телесните ни, вътрешните ни програми са безброй, за всички органи и за взаимодействието им.

Но софтуерните ни програми за връзката ни с външния свят са главно в петте направления, свързани с нашите пет лични права, предоставени ни от природата: на живот – за самосъхранение; на бит – за съществуването ни; за възпроизводство – да се размножаваме; за душевното удовлетворение – за културата, изкуствата и спорта; за творческите дръзновения на ума – да изследваме, откриваме и сътворяваме.

Така работи нашият компютър. Но има компютър и компютър, а и компютър и супер компютър. Затова всички ние се различаваме по умствените си възможности и това е естествено и закономерно.

Древните твърдят, че първите седем години са изключително важни за детето. Тогава то става здрав и читав Човек – здрав телесно и читав умствено. Читта, ако не греша, е дума от езика Санскрит и означава съзнание, със Закона. По време на възраждането, нашите предци са се заели първо с просветата в две направления. Светско образование в училищата и всеобхватно осъзнаване в читалищата. Читалищата не са само читални; названието не идва от глагола чета, а от читта и затова са всеобхватни читталища – места за всестранно осъзнаване. А съвременната дума чета, в средновековието, а дори и до възраждането е означавала броя. *"Звездите по небето, чет нямат"*. От чета са образувани и думите чета и четник. Думата четà и днес все още е основна дума в счетоводството: счетоводител, разчет, отчет, начет и др.

ВЪЗПИТАНИЕТО

През първите седем години в детето се изграждат най-важните софтуерни програми – за обкръжаващия ни свят и взаимодействието ни с него. Заради това, тогава трябва да се дава предимство на възпитанието, а не на образованието.

Въображението в децата обикновено е много силно, заради тяхната вродена и присъща за възрастта им любознателност. Но и ние, възрастните го усилваме, като им разказваме приказки с въображаема

действителност, герои и събития. Слушайки различните истории, децата несъзнателно се насочват към точно определени събития и герои, които им стават любими и започват да им подражават. Затова, когато видим в средата на стаята дете, което се носи с порива на вятъра, яхнало полегналия стол, да размахва смело точилката на баба си, готово да срази коварния си враг, това поражда у нас само снизходителна, умилителна усмивка. Но така беше в моето детство, в миналия век.

Растежът и достиженията на обществото днес се осъществяват с невероятна бързина, а Човекът е принуден да ги следва и да се приспособява. обстоятелствата днес са такива, че на хората им се налага да работят все повече и повече. Не им остава време за срещи и общуване и все повече хора живеят и се чувстват самотни.

Поради това трудно създават семейства и още по-трудно ги поддържат жизнени. Децата им, освен радост са и голям товар. Родителите трябва да работят много часове и за децата не остава време. Налага се децата също да останат сами. Тогава на помощ идват заместителите: разкошът и новите технологии.

От най-ранна детска възраст, някои родители предоставят на децата си като залъгалки против тяхната самота, кош с играчки от измислени герои, телевизори, компютри, планшети или телефони. А те бълват цунами от виртуална действителност, нямаща нищо общо с истината. Това, което у хората наричаме въображаемо, при компютрите е виртуално. И тези виртуални сведения стават основа и са определящи за създаването на новите софтуерни програми на децата. В такива случаи, рискът, детето да остане завинаги във въображаема, виртуална действителност, да стане и остане различно от връсниците си – със странно и своенравно поведение, се увеличава.

През първите седем години детето трябва да научи и да разбере своята същност като Човек и връзката и взаимоотношенията му: със семейството и рода; с околната среда – с Природата; и с Обществото.

През първите седем години, съобразно сведенията натрупани в паметта на детето и въз основа на тях изградените софтуерни програми, то се оформя преобладаващо на едно от трите еволюционни равнища: животно, човек, дух.

Правени са научни опити за отглеждане едновременно на дете и маймунче. До около годинка няма видима разлика в поведението и развитието им. Но след това тя става все по-голяма и постоянно се увеличава. Причините за това са две. Естественото различие в генетично, еволюционно отношение – възможностите на мозъка и сведенията, които

двете деца получават от своите родители. Първото, само по себе си не е достатъчно. По-важно се оказва второто.

Има случаи в миналото на изгубени или отвлечени от животни деца, израсти и оцелели сами или отгледани от животни в гората или джунглата. Някои биват откривани и връщани в обществото. Но поведението им продължава да е като на животни. Дори и след дълги и упорити усилия на превъзпитание, те не се справят, защото *"им липсват първите седем години"*.

Причината за нашето поведение в ежедневието, са сведенията от околната среда, доставени ни от Кхамар онлайн. Те *"командват парада"* и ни диктуват какво трябва да правим или да не правим, а ние само се пригаждаме към тях на мига.

Но за да го правим успешно и безопасно ни помага опитът, съхранените сведения – офлайн, в паметта. Банар прави мигновено сравнение между двете за съвпадение. Ако има такова, издава обичайни команди към тялото мигновено и несъзнателно – по подразбиране. Но когато двете сведения не съвпадат, на Банар му трябва време за анализ и осмисляне на новото сведение, на количеството и качеството на несъвпадението. Едва след това може да издаде или да не издаде команди към тялото, които може да не са правилни, но при втори такъв случай вече ще имаме опит и съвпадение в базата данни на паметта и Банар няма да сгреси командите си към тялото.

Мисля, че това сравняване на сведения онлайн и офлайн, е основата на съвременния Изкуствен интелект.

На децата, особено през първите седем години трябва да им се показват по възможност само истини – истински неща и деяния. И да не се забравя, че детето се възпитава, а не се забавлява. Възпитанието на децата, е огледало за семейството и обществото.

ОБРАЗОВАНИЕТО

Образованието трябва да започне през вторите седем години. Там вече на децата могат да се казват и показват въображаеми модели, като част от определена наука. Но тогава те вече ще знаят, че въображаемата научна действителност съществува, но до нея трябва да се достига чрез последователно овладяване на знания. А още през първите седем години, родителите, а по-късно и учителите през вторите, имат задължението да открият дарбата или дарбите на всяко дете. Ако детето има изявена дарба, тя трябва да се подпомага и развива по всички възможни начини.

МЪДРОСТТА

ВЕДА, също е останала като дума в съвременния български език чрез корена *вед*, в думите: изкуствовед, музиковед, стоковед, ведомост, учебно заведение, неведомо. Точно такава е и значението на Веда. Неведомо, невидимо, материално непроявено в природата и поради това невъзможно да бъде възприето от човека, чрез сетивата.

- Веда, е висшето знание, до което малцина достигат чрез размишления, основавайки се на собственото си знание Вида.
- Веда, е въображаемото продължение на Вида, по пътя на еволюцията.

Мъдреците достигнали Веда, в древността са наричани *двиджа* или *дионис* – два пъти родени, телесно и духовно. Хора, които гледат света с третото си око – въображението.

Съвременният човек създаде компютъра "*по свой образ и подобие*" и чрез съпоставяне на възможностите им можем да разграничим още по ясно Вида и Веда – паметта и мъдростта.

Относно паметта, в сравнение с компютъра, човекът е почти абсолютна нула. Но компютърът не може сам да пожелае и да излезе извън сведенията, които му е вложил и задачите, които му е възложил човекът.

Човекът, ако реши, може да тръгне мисловно накъдето си поиска и да си въобразява каквото си поиска. Поради това, относно мъдростта, мисленето, компютърът, в сравнение с човека няма тази мисловна свобода и е почти абсолютна нула.

Има и още една разлика между компютъра и човека. Вложената в компютъра памет не се променя. Но ако човекът натоварва постоянно своята и ако това се прави поколение след поколение, обемът на паметта на човека се увеличава.

По своята същност и човешките, и компютърните знания са полета.

ВЯРАТА

Още от зората на човешкия род, всеки волно или неволно е наблюдавал и опознавал необяснимото многообразие на околната среда. Наблюдавал е Слънцето и облаците денем и Месеца и звездите нощем. Оpoznал е гнева на небесата с мълниите в бурята, синята усмивка на лазура и чудната дъга след дъжд. И замисляйки се – понеже е човек, смъртно и неясно е разбрал,

че нищо в този свят не се случва случайно, че над него, над всичко, дори над небето има някаква необяснима висша сила, която налага своя порядък и чрез него определя: кое, кога, какво, как и защо. Това вечно и непоколебимо човешко убеждение, е Вярата.

Тя не е чувство, не е мисъл, а *Зов от Вселенския Разум към човека*. Тънката нишка – първата и последна несъзнателна връзка с Мирозданието, която ни е извела на върха в животинския свят и която трябва да следваме неотклонно и непоколебимо. Ако тя се скъса, ще се върнем назад и отново ще станем безсъзнателни животни – част от околната природна среда.

Още след зачатие, малката частица от БАЛ – кръговратът на Вселенския Закон, която е в нас, се превръща в деятеля БАЛАР. Той е връзката ни с Мирозданието, но за мнозинството от нас е само *Зов от Вселенския Разум* – сляпата вяра в непонятната висша сила. Но понякога, на някого, Балар, като браузър, отваря третото око – въображението, за да може с него да вижда в образи неща и деяния и от Веда – невидимата част от Закона. Така онзи нещастник и щастливец става двиджа, дионис – два пъти роден – телесно и духовно.

От образ, произлизат думите въображение, образование и образуване.

ВЪОБРАЖЕНИЕТО

Въображението е най-мощният мисловен инструмент на човека, за опознаване на света. Когато вниманието му се насочи към непознато, неизвестно нищо, което той иска да опознае и да превърне в известно и познато нещо, първото и най-важното негово деяние е да избере правилния въпрос, от многото, които неминуемо ще възникнат в главата му. Следват предположения за правилен отговор, с положителна или отрицателна насоченост или твърдо убеждение за единствено правилния.

Въображението е пробудено в различна степен у всеки от нас. В някои хора е по-силна Веда. Те имат голяма и будна памет, а помислите и действията им са основани на задълбочени знания. Те са "*здраво стъпили на земята*" и обвързани с действителността. Няма склонност да излизат от нея и да "*витаят в облаците*" или "*да гонят Михаля*". Поради това са изключително съсредоточени и практични, и обикновено "успяват" в живота.

В други хора е по-силна Веда. И те имат голяма и будна памет, но независимо от знанията им, техните помисли и деяния са основани в по-голяма степен на въображението. Не са толкова здраво свързани с

действителността и имат склонност да *"витают в облаците"* и *"да гонят Михаля"*. Поради това са недостатъчно съсредоточени и практични. Склонни са към теоретизиране на всичко и *"търсеци"* всичко. По-голямата част от тях са неудачници в живота.

Не много често, но у някои хора наличните две качества – голямата и будна памет и богатото въображение са *"под контрол"*. Ако и обстоятелствата помогнат, резултатите са невероятни. Тези хора са истинските водачи на човечеството по пътя ни напред и нагоре.

Следствията от нашите знания, помисли, решения и действия, са предпоставка за успеха или неуспеха, а те са основата за щастието или нещастieto на хората. Поради това, крайните степени на двата начина за използване на въображението разделя хората на вземачи и даващи – тарикати и творци.

При тарикатите водещ е битовият материализъм и азът, които ги тласкат с помисли и деяния само и единствено към придобиване на богатство и власт, чрез спечелване, заграбване, открадване, измами, убийства и т.н.

При творците водещ е научният материализъм и стадното чувство, които ги тласкат с помисли и деяния към изява на творческото им дръзновение за обществото, чрез открития, рационализации, нововъведения в теорията и практиката.

Начините за придобиване на знания от Веда са два.

Достигане чрез знанията и въображението, като мисловен път от Вида към Веда. Така в науката днес се теоретизира и се изграждат предполагаеми действителности – хипотезите. Показване и доказване, чрез опити и наблюдения в рамките на Вида, на нови части от причинно следствената верига на енволюцията. Този днес е основният метод в науката за доказване на хипотезите и превръщането им в теории.

Въображението, като път към неизвестното, е било познато още в древността. Имало е хора, има ги и днес, които при определени обстоятелства изпадат в транс и започват да разговарят с несъществуващ събеседник или сами да си говорят странни, често неразбираеми думи или описват преживяването си от трансa по-късно. Дори и днес в някои народи странните хора, лудите са на почит, защото се счита, че говорят с Бога.

Още тогава, наблюдателни хора са установили приликата на следствието – преминаване във въображаема действителност при естествения транс и изкуственото опиянение от спирт или други опиати. Решили са, че това е възможен начин да *"отворят"* въображението си – като път към Веда и са

започнали да практикуват опиятните съзнателно и целенасочено, за постигане на тази цел.

Ще го кажа пределно ясно – такъв път няма!

Всеки става някакъв по време на зачатията – Кхарма и си остава такъв за цял живот. За съжаление малцина успяват да узнаят какво им е орисала Кхарма и да го следват. За такива щастливци обикновено казваме: "*На този, във всичко му върви. Премина през живота с песен*". А той просто плува по течението на енволюцията, докато по-голямата част от нас плуваме напречно на "реката" и ако постигаме някакъв успех, то е защото течението ни отнася и се движим по диагонал. Но има хора, които считат себе си за по-по-най и плуват директно срещу течението и така всъщност стоят на едно място и не постигат нищо.

Човешкото познание е колективно дело и ако искаш да дадеш своя дял, учи. Само така ще можеш да провериш дали...?

ЗАВИСИМОСТИТЕ

Желанията са естествени и необходими. Те са част от съобщителната ни система, която известява командния център – Банар, за състоянието на тялото, душата и околната среда. Умът е най-висшето в човека и съответно той, след обобщение и анализ, взема решение и издава команди до съответните органи, за справяне в, и излизане от ситуацията на глад, на жажда, на студ, на тъга, на опасност и т.н.

Понеже "*на вкус и на цвет, товарищи нет*", всеки от нас има предпочитания към точно определени ароматни, вкусови, звукови и светлинни възприятия и усещания. Те ни стават любими и желанията за тяхното удовлетворяване се утвърждават като водещи и задоволявайки предимно тях, те стават все по-силно и по-силно предпочитани. А ние продължаваме лекомислено по този път, защото знаем, че това не е проблем и ако решим, винаги можем да спрем с тези безобидни глезотии.

Най-лесният начин да измамиш ума, е като не правиш "резки движения". Това именно вършим ние, когато бавно но упорито го изнудваме да задоволява едни и същи желания на тялото или душата, ден след ден. Така волю-неволю променяме програмата и умът се подчинява на желанията на тялото или душата, а това е неестествено. Тогава желанията се превръщат в страст, а нейното задоволяване става целенасочено.

Осъзнавайки това ново наше състояние на зависимост на ума от желанията на тялото или душата, ние продължаваме по същия път, осланяйки се на

волята, благодарение на която, ако решим, ще прекратим лесно това пътуване. Но, всеки път води до някъде. А ние, влачени от влечението на страстта, ще разберем накъде пътуваме, едва когато пристигнем там и навлезем трайно в порока.

Но тогава вече, ние, няма да сме ние. Ще сме се превърнали в нещо друго, чийто ум е трайно пренебрегнат, волята безсилна, а властта на порока над нашето тяло или душа, безгранична.

Тогава целта на нашето съществуване ще бъде само една, да изпълняваме сляпо и покорно волята на порока си, а той е ненаситен, незадоволим и иска все по-често и все повече. За да го задоволим, "ние" сме готови да пожертваме всичко. Ще пропусна по-ниските степени на нашата жертвоготовност в това състояние и ще посоча най-крайната – робът на порока, е готов да пожертва целия свят за господаря си. Спасението от порока е възможно, но изключително трудно.

Както знаем, *"Всеки, рано или късно, си намира майстора"*. Това се случва и на нашият порок. Когато ние вече не можем да го задоволяваме и *"положението е безнадеждно"*, се намират *"добри чичковци или батковци"*, които започват да ни помагат и ни спасяват, като *"плащат масрафа"*, за да сме спокойни и задоволени "ние", защото *"приятел в нужда се познава"*. И така си сменяме господаря.

Ама и те понякога имат нужда и ние трябва да си доказваме приятелството и го правим *"от сърце и душа"*, защото той – новият господар, *"со кротце – со благо"*, а не като стария. Не ни мъчи. Когато имаме нужда и го помолим, винаги, като приятел, ни помага. Така и ние. Когато той ни помоли за нещо – *"няма проблем"*.

При определени обективни или субективни обстоятелства, човек може да попадне под чужда власт или зависимост, примерно поради: изнудване, заради правото за ползване на петте лични права или заради грешки или престъпления в миналото; алчност, кариеризъм, алкохолизъм, опиати, любов, религия, идеология, мироглед, а навярно и други.

ЛУДОСТТА

"Луд, умора няма!"

Днес, за да ползваме компютрите пълноценно, превключваме многократно техните програми от една към друга, но понякога компютърът се поврежда, обърква програмите и не ни върши работа. Тогава обикновено казваме: *"Този компютър, пак се побърка!"* Същото понякога са случва и с човека.

Има хора, родени с грешка в телесната програма. Ще ги познаем по недъга им. На други, тя се поврежда по-късно. Макар и по-трудно от останалите, те се справят някак в живота, защото умът им е читав. Но когато човекът е роден с грешка в програмата на ума или тя се обърка по-късно, той не се справя в живота и е непълноценен за себе си, за семейството си и за обществото.

Споменах вече, че заради научни търсения, по задължение, с теоретична насоченост някои хора си изграждат въображаеми – предполагаеми действителности. Но има и хора, които така са устроени – със силно въображение и правят същото, но по призвание. Понякога околната среда се оказва неблагоприятна за тях и това поражда страдание в душите им, което още по-силно ги отчуждава и отблъсква от действителността.

Чувствата и мисленето са взаимодействия на полета. При силна напрегнатост на полетата на въображението и на душата, може да настъпи промяна – грешка в програмата на ума и да се затвори обратният път, защото, както знаем, вероятното все някога става възможно, а всяка възможност все някога се осъществява.

Трайното излизане от действителността, от Вида и преминаване и оставане във въображаема действителност, във Веда, е лудост. Веда, без Вида, е невъзможна за човека.

Понеже всички сме различни, при някои хора пътят от сетивата до паметта е позатворен или стеснен и сведенията от сетивата достигат до паметта непълни и неясни. Това означава, че Умар не работи пълноценно. Затова и запечатаните образи в паметта не са четливи и сравненията, които прави умът са бавни, тромави и неясни и поради това и решенията са същите. За такива хора се счита, че са с умствена недостатъчност, а старите хора обикновено казват: *"Не е читаво това момче"*.

А може и паметта да е негодна или некачествена или обратният път, от паметта до ума да има същите недостатъци – този път Омар да не работи пълноценно. Резултатът ще е все един и същ – бавно, тромаво и неясно решение и действие. Ако пътят от паметта до Банар – до командния център се затвори, ние си изгубваме паметта нацяло. Това означава, че или Омар не работи, или паметта е празна, изтрита, или е недостъпна.

При други хора "парадът се командва" от вътрешните сведения в паметта – офлайн. Това означава, че Омар чете грешна програма, установена въз основа на въображаеми сведения, запаметени от Умар. Умът чете само тях или предимно тях като безспорни истини и се опитва да ги приложи спрямо околната среда. През нощта тези действия са само странни и неразбрани сънища, но през деня са траен очевиден недостатък.

При някои пък е силно развито и първостепенно шестото чувство. Чрез него върху човека въздействат невидими и непознати дори и на науката фини външни полета, които "му диктуват" поведението. Имайки предвид, че и при него външните сведения са определящите безспорни истини, то той си е нормален, но за околните, които не знаят за фините полета, той е луд. Ако такъв човек успее да остане в рамките на "нормалността", с това свое качество може да бъде добър екстрасенс.

СЪНЯТ

За да работят, на компютрите им трябва програми. Много програми. И у нас, както в компютъра има генетично заложи програми, за които не знаем. Ние имаме програми за тялото, програми за душата и програми за ума. Само най-изявените учени знаят за тях и ги изследват.

Когато спим, в зависимост от дълбочината на съня, някои от тях се изключват, а други са в "стенд бай" състояние. Малка, основна част от телесната ни и душевна програма не се изключват никога, от раждането, до смъртта. Понякога, докато спим, заработва програмата за четене на паметта – Омар и сънуваме спомени или въображението – Балар изгражда незнани и необясними картини и събития. Случва се да плачем, да говорим или да се смеем насън. А когато се събудим, се включват всички програми и денят ни започва отново, по обичайния начин.

Мисля, че има един общ сън за всички хора.

Понякога мъжете сънуват, че политат нагоре. Същото чувство – че политат нагоре изпитват те и в мига, малко преди да изгубят съзнание, да припаднат. Така е, защото астралът е символ за мъжа и мъжкото начало.

Понякога жените сънуват, че пропадат надолу. Същото чувство – че пропадат надолу изпитват те и в мига, малко преди да изгубят съзнание, да припаднат. Така е, защото земната ядро е символ за жената и женското начало.

Какво е и защо ни е спането, сънят? Отново ще ни отговори компютърът. Когато не си обновяваме ръчно програмата на компютъра с новите актуализации, примерно след месец, когато го изключваме по правилния начин, на монитора се изписва *"Моля не изключвайте хранването...Инсталира се актуализация..."* и започва автоматичното инсталиране и обновяване на програмата. Същото се случва и с нас ежедневно.

Тялото, душата и умът целодневно са обменяли сведения с околната среда и помежду си. Затова привечер обикновено сме много уморени. Понякога телесно сме "грози", душевно "звъним", а умът ни "направо ще изпуши". За наша радост идва нощта. Лягаме си и заспиваме, блажено. Тогава нашите програми съхраняват необходимото, изтриват ненужното и привеждат в равновесие всички наши полета. Вътрешните – в тялото и в мозъка и външното – биополето. Между тялото, душата и околната среда, също. А на сутринта запяваме отново бодро старата песен: "Хей, живот, здравей, здравей!".

Приликата на Човекът с компютъра става все по-очевидна и е време да си го кажем откровено и без заобиколки, "Човекът, е естествен биоробот", но с чувства, въображение и свободна воля, който подлежи на усъвършенстване и се усъвършенства непрекъснато. Ако това твърдение, за биоробота бъде отречено, с него ще бъде отречена и еволюцията, въобще.

Производна дума от Балар, е БАЛАРА и означава завършена – достигнатата до момента мъдрост. Друга производна е БАЛАНА и означава обособено място за съхраняване на мъдростта. Може би нещо като библиотека или ...

От Бал, е производната дума балван или боловон, което на разговорен език означава голям камък. Дали пък той не е Философският камък – камъкът на познанието, който алхимиците упорито търсят?

ПЪТЯТ И ПЪТУВАНЕТО

"Каквото е горе, такова е и долу!"

Тази част на текста – край му, е обобщаваща за познанието, както за Вселената, така и за Човека – двете естествени дадености от трите части на Балкхарския мироглед, както е описано в по-предните глави.

За Обществото – третата, изкуствената част, чието правилно подреждане предстои, задължително трябва да минем през "Ада", за да стигнем до "Райа"! Такава е рецептата, завещана ни от древните мъдреци: "Страданието, е пътят към Истината!". Или с други думи: "Докато ни уврат главите".

Вселенското Всичко – физическото поле, е времепространство – време и пространство. Земното и Човешкото – също. И трябва да се знае, че Пространството има обем и плътност, а Времето посока и скорост.

Пътят на физическите, химическите и биологичните системи, е Пространството, а пътуването им – Времето. На Земята и Човека, също. Другото име на времепространството, е Живот, и е валидно за всяко самосъществуващо нещо във Вселената. Нашето Пространство е нашето тяло. Само то, от цялата вселенска материя е "наше" – но, естествено, временно. А временното – нашето Време, е продължителността на нашия живот, от раждането до смъртта. Само то, на "нашия живот", от цялото вселенско Време е "наше" – и, естествено, е ограничено.

Някой, по-напреднал с мисленето, вероятно вече се е запитал или се е питал преди: *"А какво е, и каква е разликата за онези наши "състояния, съществувания или несъществувания" от времето преди да се родим и след като умрем?"* И... следва мълчание, защото никой не се е връщал от там. Единственият що годе приемлив отговор, както винаги би могъл да е, чрез обяснение не с отвъдното, а с отсамното, чрез нашето познато житие-битие. Примерно, така: *"Всяко раждане, е смъртна присъда! А животът ни дар от смъртта. И като всеки скъп дар, трябва да го изживеем пълноценно – с радост и достойнство. Всички заедно."* И какво излиза, че истинското название за двете ни състояния, преди раждането и след смъртта, са Небитие. Ами... така ще да е.

Другото име на Пространството е ДУХ, а на Времето ДЪХ. Земното Пространство, е духът на Земята, нейната душа, а Времето и, нейният дъх, отпътуването и, обратно – от ИН към ЕН.

Тази част от текста, от тук до края, е кратко обобщение за взаимоотношенията между Земята и Човека. За целта, и за да продължа, ще трябва вече да потрета някои части от текста до тук.

В наши дни, понятието духовност се използва с много ясни и неясни значения. На първо място то се разбира като религиозност, религиозна вяра. На второ, като висока култура, възвишено изкуство, литература и образование. Много по-малко хора го свързват с цялостното еволюционното развитие и равнище. Самата дума духовност е производна от основната – Дух, още по-неясно понятие, обяснения за което се срещат предимно в старите религиозни книги.

В Брахманизма, Духът, е диханието на бог Брахма: *„Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог”*.

В Юдаизма, е Духът Божи: *"И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа."*

И в други стари книги пише същото, но Духът си остава все така неясно и непознаваемо понятие, което обикновено се определя като свръхестествено. А свръхестествено, според мен означава естествено, но непознато, неизвестно. Вече сме в двадесет и първи век и науката ни обясни много неизвестни и загадъчни в миналото неща и понятия. Какво може да ни каже тя по този въпрос?

Учените са установили, че от земното ядро, постоянно и всестранно се излъчва поток – УРА, от най-малки елементарни частици – ГА, които преминават безпрепятствено през всичко на Земята и се отправят в междузвездното пространство. Този поток, е Диханието на Бракхма, Духът Божи, който на езика Бхаджа се нарича УРАГА. Но за нас и за всичко в околземното пространство, той е живителният Дух, който преминавайки през земното химическо поле – МАНА, душата на земята, охранява и поддържа всичко по пътя си. Точно този Дух Урага, заедно с другият Дух, с другото Дихание, на Слънцето, ни оживотворяват и ни поддържат живи за определеното ни време. Не само нас, но и всичко намиращо се на Земята.

От тази пълноводна река на живота – от Урага, по време на зачатията, с помощта на Кхарма, двамата родители отклоняват една малка вадичка, малко поточе нов живот, нова душа – ГАМАНА, която мъжът свързва и завързва здраво в жената, в яйцеклетката, а жената запазва и поддържа връзката непрекъсната. Свързването на мъжа с Урага, е УР-КХАЗА-М – оргазма – печатът на времепространството за мястото и времето на оргазма, с който се кодират семената на мъжа. Всяко с различен код. Затова в яйцеклетката прониква само едно семенце, понякога две или три, но само тези, чийто код съвпада с паролата, която жената е дала на яйцеклетката. От тук нататък заработват няколко труженика, за които вече писах.

От памтивека се знае, че мъжът и жената са две половинки, които се търсят и намират, за да останат заедно, като едно цяло цял живот. Но въпреки че вечно са устремени един към друг, те си остават само половинки. Стременият им за единение, графично е изразяван с този знак **V**. Те стават едно цяло, едва в гените на детето – в неговата хаплогрупа. Тогава знакът, за да изрази тяхното сливане и появата на новия човек се променя така **Y**. Това се случва благодарение на двете вселенски противоположности, на двете вселенски половинки. За да се изобразят и те, към знака УР – **Y** се поставят две отвесни черти, от двете му страни **IYI**. Получава се знакът РАЗА ЛИЛА МАЯ – изява на видимата част от Закона, по време на кръговрата му, чрез илюзията – материята Мая, част от която сме и ние. Това деяние и знакът се отнасят за планетата, за Земята.

За ЛИЛА МАЯ в Индия е записано следното: „*Любовната игра на боговете, на двама божествени съпрузи, които правят божествена любов и чрез нея слагат начало на всичко и на земята върху която*

живеем. След пълното си сливане се разделят и материалният свят започва да се разпада, тъй като нещата съществуват дотогава, докато трае божествената любов. Раздялата им превръща света в прах."

Но понеже, *"Каквото е горе, такова е и долу"*, знакът Раза Лила Мая **YU**, е валиден с пълна сила и за нас, хората. Долната отвесна черта от знака **Y**, е символ за пениса. Двете наклонени черти отгоре над него **V**, са символ за тестисите. А двете отвесни черти от двете страни на знака **UR – Y**, очертават вагината **YU**. Целият знак е символ за полов акт, чрез който ние ставаме сътворци със Закона, с Бог Бракхма, с природата.

Но имайки предвид Урага – диханието на живота, трябва да съобщя най-важното. В главата на човека има антена – УРМАНА, която през целия ни живот е във връзка с Урага и черпи от нея, от реката на живота, от електромагнитния поток, жизнена електромагнитна енергия – УРМА, която Манар изпраща до нашата душа и до всички органи на тялото, за да ги поддържа или за съобщителни сведения – сигнали към и от тях, в двете посоки.

Знаем за климатичните и метеорологични промени през сезоните. Познаваме и денонощните промени на времето. Те променят количеството и качеството на енергията, която приемаме. Така влияят и на нас, особено на по-чувствителните хора. Такива промени са причината, понякога, в някои дни да не се чувстваме добре, а през други направо ни се ще да полетим. Някои хора така са устроени, че приемат по-мощен поток енергия и са по-жизнени, а други приемат по-малко от нея и са по-мудни. Различно се чувстваме и на различна надморска височина.

В различните възрасти също настъпват промени на възможността ни да приемаме жизнената енергия. Това е генетично заложено в нас. Поради това остаряваме и ставаме немошни, а когато някой Манан – нервно окончание към някой от нашите органи за връзка с Манар се прекъсне, органът престава да работи. Настъпва, примерно, парализа. Когато Урмана – антената изчерпи генетично ограничените и "работни часове", връзката ни с Урага – диханието на живота прекъсва и... сбогом.

Така погледнато, възниква въпросът: защо религията и/или науката, не ни казват в прав текст тази прекрасна новина – Истината? Отговорът е, че днес религията и науката са като близнаци – религията вече не помни, а науката още не знае.

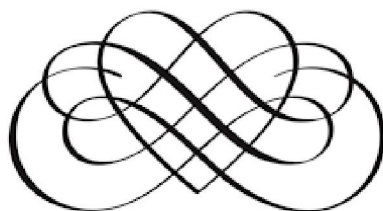
Религията има своята Света троица – Отца и Сина и Светаго Духа. Когато попиташ *„Какво е Бог?“* ти се отговаря, че Бог е всичко видимо и невидимо, защото освен него не съществува нищо друго. Че той е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувал е винаги и ще съществува вечно. И

ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Бог. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от религията действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод "*Вярвай, така е!*".

Науката и тя има своята Света троица – Материя, Пространство и Време. Когато попиташ „*Какво е Материя?*” ти се отговаря, че тя е всичко видимо и невидимо защото освен нея не съществува нищо друго. Че тя е в теб, извън теб и навсякъде. Съществувала е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш ще стигнеш до извода, че има нещо което е Действителността и това нещо може да се нарече всякак, включително и Материя. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от физиката действително съществува и е такава каквато ни я представят, ще получиш единствения довод "*Вярвай, така е!*".

Но аз не искам да вярвам, искам да знам. Не само, че Духът на Земята ни оживотворява и поддържа, но и, че чрез същият този Дух тя изтича – отпътува към астрала, което постепенно води към нейния край. Това деяние не е свръхестествено, а естествено и ние сме участници в представлението. Не мажем да променим сценария, но можем да си изберем по-достойна роля, за да останем по-дълго на сцената – поне още няколко действия и да се поклоним с достойнство, когато се спуска завесата за нас. Разбира се, крайт на сезона е още далече и:

"Шоуто, трябва да продължи!".

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Балкхарският мироглед.....	1
2. Диханието.....	3
3. Духът.....	6
4. Кхарма.....	8
5. Кхама.....	9
6. Човекът.....	14
7. Душата.....	17
8. Страхът.....	18
9. Любовта.....	19
10. Различията.....	29
11. Възпроизводството.....	29
12. Семейството.....	32
13. Умът.....	35
14. Паметта.....	35
15. Възпитанието.....	39
16. Образованието.....	41
17. Мъдростта.....	42
18. Вярата.....	42
19. Въображението.....	43
20. Зависимостите.....	45
21. Лудостта.....	46
22. Сънят.....	48
23. Пътят и Пътуването.....	49
24. Съдържание.....	54